

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Jesus är svaret

för en mänsklighet utan framtid och hopp

Glada maranatabarn som får hemundervisning.

Se sid 10 - 11

Sommaren i Santo Domingo

Theresia med Rikendy.

Theresia Vidén, 23 år, har denna sommar varit i Dominikanska Republiken och stöttat syskonen i Comunidad Maranata. När pappa **Berno**, som huvudsakligen förestår missionsarbetet, åkte till Sverige för att delta i Maranataförsamlingens sommarkonferens och tältmöten, var hon ensam svenska i arbetet under ett par månader.

Under sommaren har skolarbetet haft paus, men den lilla församlingen har kontinuerligt samlats till bön och bibelstudier. På söndagkvällar, om det inte varit skyfall, har man haft väckelsemöte utanför **Clotildes** hem nere i Cañadan. Skyfall, ja. Det har varit mycket av den varan denna sommar, och i Sverige

har vi fått katastrofrapporter om hur många människor omkommit, och ännu fler förlorat sina hem i vattenmassor och jordskred. Värst drabbades grannlandet Haiti där man fram till idag räknar med att 800 människor omkommit och nästan en miljon förlorat sina hem då vattenmassorna vället in över landet. Men även Dominikanska Republiken drabbades svårt med översvämmade samhällen och raserade broar och vägar. I huvudstaden har man ändå inte haft så kännbara svårigheter, berättar Theresia. Några gånger har man fått inställa möten och planerad medicinsk mottagning på grund av vädret.

Under sommaren har There-

sia haft **Sandra** och hennes lille pojke **Raudi** boende hos sig. Hon har haft ansvar för 4-åriga **Rikendy**, som har bott hos henne, då mamman **Andréa** hela sommaren tvingats vara på sjukhuset med sin svårt lungsjuke son **Yefrey**. Ett par gånger i veckan har Theresia åkt till sjukhuset för att besöka honom, annars har hon fått vara mycket hemma.

-Vi har haft vardagsliv, konstaterar Theresia stillsamt. Lagat mat, städlat, tagit hand om barnen. Ett par gånger i veckan hade de också möten i hemmet.

Broder **Kelvin Rosario**, som kom till Comunidad Maranata för flera år sedan, har tagit stort ansvar för församlingens möten under de månader **Berno** varit i Sverige, och vid några tillfällen har också pastor **Isaias Rodriguez** kommit och delat Guds Ord i församlingen.

I september gjorde Theresia och **Berno** en resa till haitiska gränsen, för att undersöka möjligheterna att göra en insats i detta svårt drabbade grannland. En förhoppning är att Comunidad Maranata i samband med något besök hos haitiska syskon, på något sätt ska kunna bistå med mediciner, livsmedel och annan hjälp.

Nu är femte läsåret av skolarbetet bland haitiska barn i Palavé i full gång. Theresias syster **Veronica**, som varit med från start då skolan började på gården hemma

hos **Yanet**, en syster i församlingen i Palavé, bär nu ett huvudansvar för undervisningen. Hon tillsammans med **Nahdja** undervisar idag elva elever som annars inte skulle ha några möjligheter att få plats i någon annan skola. Tidigare år har vår

Pojken **Yefrey** har trots sitt lidande inte tappat livsgnistan. Här på sin 10-årsdag.

dominikanska syster **Maria** varit med i undervisningen men hon har nu fått jobb på en annan skola, varför antalet elever det här året reducerats.

Theresia är inte mångordig när vi sitter och samtalar om arbetet i Santo Domingo. Jag undrar vad hon ser som det viktigaste av alla olika insatser som utförs genom församlingens arbete.

-Det har ju alltid varit något speciellt med arbetet bland barnen, säger hon slutligen. Ja, visst är det så. Och när det gäller Theresias insatser, har det verkligen varit fråga om att satsa för barnen! ■

Sandra med sin son Raudi.

Med Guds ord på Bokmässan i Göteborg

Det var mycket folk som trängde sig kring montern. Texten från Lukas 21 med frågan om du är redo att möta Gud stannade folk upp inför:

Text: Barbro Schröder

Var skulle vi vara om inte där, vi som har Böckernas Bok, det levande Ordet! Vi har fått en gudomlig kallelse att sprida och så ut *Ordet*. Inne i den stora mässhallen är trängseln av människor stor och stundtals tryckande.

Vad söker de efter, vad har de för förväntningar efter att ha betalat inträde till detta evenemang?

Efter att denna bakomvarande vecka då banker har krisat, det har varit jobbvarsel och industrier i konkurs, är många ansikten allvarliga.

Jag tar emot en del information och går en runda. Jag går vilse i dessa långa gångar av monstrar med utställningsobjekt. Där finns utbud av skräcklitteratur, romaner, deckare, visdom, kokböcker och olika religiösa riktningar.

Hur långt har människan kommit från skapelsens Herre? Efter en stund upptäcker jag BMC-montern. På avstånd lyser bibelordet från Lukas 21 upp:

...och på jorden skall folken gripas av ångest och stå rädslösa vid havets och bränningarnas dån. Människor skall ge upp andan av skräck, i väntan

på det som skall komma över världen. Ty himlens krafter skall skakas. Då skall man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet.

Det står klart skrivet på väggen. Dessutom orden på en affisch som är en uppförstorad framsida av förra numret av tidningen *Midnattsropet*:

-Fly till Jesus medan tid är. Det finns ingen framtid för Sodom.

En del människor stannar upp och läser. Många har frågor att ställa till dem som står i montern. Tidning får alla som vill ha – tänk att ord fortfarande kan nå och beröra nutids-

människan i livsavgörande situationer. Många barnfamiljer tog intresserat emot tidningen med rubriken: "Statens skola eller hemundervisning". Det kändes bra, och ungdomar ville ha tidningar med bild på riksdagen, och bibelordet från Hab 1:4:

-Därför blir lagen utan kraft, och rätten kommer aldrig fram. Den ogudaktige omringar den rättfärdige och rätten blir förvrängd.

Ja, många intryck från mitt besök på bokmässan, men det största är att folk söker något, tränger sig fram för att hitta något värdefullt. Vi fick så ut Ordet, Gud vare tack! ■

Mycket tidningar delades ut till förbipasserande

För BMC:s monter svarade bl a Nicholas, Magdalena, Marcus och Elaine.

Mot en ny världsordning

Berno Vidén

Behovet av att finna stabilitet växer och i en krissituation som den vi nu går in i växer också ropet efter en stark man att kunna lita på. Demokratiska principer enligt västerländsk modell måste offras för den goda sakens skull; fred och säkerhet, först och främst för i-världen. Förtrycket mot den fattige och änkan kommer inte finna någon lösning. Den nya världsordningen vi går in i måste för att lyckas ges full mandat att styra världen med järnhand.

Lägg allt oväsentligt åt sidan. Världen befinner sig i kris! Börserna rasar, banker och hela nationer hotas av konkurs, människor blir desperata och redan har vi sett hur minst två familjefäder pga börskraschen inte bara tagit sina egna liv utan även dödat fruar och barn. Media finner inte ord för att beskriva den kris världen nu går in i. Till stor del beroende på det globala ekonomiska system vi idag omges av kommer denna kris långt övergå 30-talets lågkonjunktur då företagare och multmiljonärer kastade sig utför New Yorks skyskrapor.

Tidigare i år rusade råoljepriset okontrollerat i höjden och likaså livsmedelspriserna. Folk i fattiga länder som exempelvis Haiti drabbas som vanligt direkt och hårdast eftersom världens ekonomi

först och främst bygger på den egna välfärden och sedan bistånd till andra. Sveriges välstånd, till stor del uppbyggt kring orättfärdig vapen- och spritexport, gör här ingen åtskillnad. Konsekvensen av Sodoms synd, att hon trots överflöd inte hjälpte änkan och den fattige, kommer förr eller senare.

Kristenheten leker vidare med sina upplevelseinriktade kampanjer där det senaste nu kallas för "soaking". Kyrkorna erbjuder färdiga upplevelsepaket man kan köpa för dyra pengar och på det sättet ytterligare kunna kittla sitt själsliga liv. Media rapporterar visserligen om hur en och annan organisation och församling går ut och vädjar om förbön för den ekonomiska krisen. Ja, till och med från börser på olika platser säger man att det enda som nu återstår är att bedja.

Vad beder man Gud om? Stabilare ekonomi, rädda min privata ekonomi, fräls oss från arbetslösheten etc. Böner som i sammanhanget är oväsentliga och direkt orättfärdiga. Det kan inte vara rätt att be rättfärdighetens Herre om hjälp att reda ut en situation som till stor del orsakats av penningstinna aktörer som med finurliga konstruktioner byggt upp en fiktiv världsekonomisk plattform för att göra sig snabba pengar.

Det måste ses som direkt hädelse att bedja Gud om ytterligare välfärd, den Gud som sa att det rätteligen inte bör finnas någon fattig bland eder. Den Gud som gett oss ett evangelium som i första hand riktar sig till att vårda den förtryckte och fattige. Den Gud som allvarligt uppmanar sin församling att inte göra sig delaktig i Sodoms synd.

Lika snabbt som de ekonomiska hjulen accelererat med okontrollerbar hastighet i en snårskog av ekonomiska upplägg som inte ens banker och andra långivare förstått sig på, exploderar samma hjul med full kraft och orsakar ett kaos som lamslår världens ekonomi. Media rapporterar om hur USA med president George Bush i spetsen begraver en ekonomisk världsordning och att tiden nu är

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION

Ulla Näsholm

ulla.nasholm@midnattsropet.se

Paulus Eliasson

paulus.eliasson@midnattsropet.se

ADRESS

Besök: Bällstavägen 100, Bromma

Post: Box 201 34, 161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83, Telefax: 08-98 21 39

INTERNET

Hemsida: www.midnattsropet.se

E-post: info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,

Pg 495 46 24-5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till redaktionen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag, Bromma 2008

ISSN 1653-5871

Tidningen Midnattsropet utges 6 ggr/år av Maranataförsamlingen i Stockholm.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

inne för ett nytt ekonomiskt system.

Ledande stormakter vacklar och ingen går säker i den nuvarande ekonomiska krisen, vilket Island är ett exempel på. Enligt HDI, *Human Development Index*, ett räkningsystem som sedan 1990 används av FN-organet UNDP, *United Nations Development Program*, för att jämföra välståndet i olika länder, rankades Island för mindre än ett år sedan vara den nation som toppade välståndslistan. Så sent som i somras lovordade Internationella Valutafonden IMF den isländska ekonomin som sades vara *framgångsrik, flexibel och de ekonomiska utsikterna är avundsvärda*. Idag, någon månad senare, står landet på ruinens brant och hotas av konkurs. Det visade sig att landets välfärdspaket var uppbyggt kring spekulativa affärer, på liknande sätt som USAs finanshajar konstruerat sina numera ökända subprimelån.

Största delen av världens folk, de som lever på mindre än 2 dollar om dagen, kommer ännu mer intensivt att ropa: *Ge oss bröd, fred och rättvisa!* Välfärdsstaterna måste hålla igen för att klara sina egna ekonomier, samtidigt som man fortsätter vara beroende av den enormt billiga arbetskraft tredje världens folk kan erbjuda. Finns inget annat sätt att upprätthålla välfärden.

Behovet av att finna stabilitet växer och i en krissituation som den vi nu går in i växer också ropet efter en stark man att kunna lita på. Demokratiska principer enligt västerländsk modell måste offras för den goda sakens skull; fred och säkerhet, först och främst för i-världen. Förtrycket mot den fattige och änkan kommer inte finna någon lösning. Den nya världsordningen vi går in i måste för att lyckas ges full mandat att styra världen med järnhand.

Bibeln döljer inte dessa händelser för den som vill ha information. Tvärtom uppmanar Guds ord oss att vaka och vara förutseende. Uppenbarelsbokens trettonde kapitel är idag oerhört aktuellt. Johannes syn där han ser vildjuret träda fram för att lägga hela jorden under sina fötter är något som ligger mycket nära. I en tid av nöd kommer massorna att med förundran tråna efter att skyndsamt överlämna makten åt den man tror sitter inne med lösningen på världens problem;

"Vem är lik vildjuret, och vem kan strida mot det?"

Mitt i allt detta kaos har Herren Jesus Kristus sin församling, som en stad på berget, en dyrt köpt skara som är avskild, för att fullborda ett mycket angeläget och tidsbegränsat uppdrag i tiden. Just nu är det en oerhörd möjlighet att nå ut med ett hoppets budskap till en ängslig mänsklighet. Det handlar inte om att sälla sig till dem som nu beder och hoppas på att allt ska återgå till en normal ordning med stabil ekonomi. Det handlar inte heller om att bedja om lyckade affärer och personlig ekonomisk framgång, något som tyvärr alltför ofta sammankopplas med kristendomen, av olika lyckoprofeters budskap att döma;

Vill du bli välsignad? Alla som ger minst tusen kronor, välkomna fram till podiet! Om du ger mer kommer Gud välsigna dig ännu mer och du får mångdubbelt igen! Gud tredubblade min lön! osv.

Självfallet välsignar Gud den som ger och ger framgång åt den som osjälviskt hänger sig åt att utföra Hans gärningar. Där är Herren Jesus Kristus själv församlingens stora föredöme. Han blev nämligen upphöjd och framgångsrik, men inte på det sätt människor vanligen tänker sig. Bli en Jesu efterföljare och du blir delaktig i en *sann* upphøjelse. Det handlar om att ge sitt liv för honom, att likbildas med honom och göra de gärningar som han gjorde. Han drog sig inte undan den fattige. Han sökte inte heller sitt eget utan snarare erbjöd han sann frälsning för tid och evighet. Någon större framgång finns inte.

Vari bestod Jesu framgång?

-Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med sjukhet; han var såsom en, för vilken man skyler sitt ansikte, så föraktad, att vi höllo honom för intet.

Biblisk framgång är att samla skatter i himmelen, att ha sitt sinne och sitt hjärta vänt till det som är därovan. Guds rättfärdighet handlar om förnöjsamhet över det dagliga brödet och om att dela det man har med den fattige och förtryckte.

Det budskap som behöver basuneras ut idag med en förnyad intensitet är att Jesus kommer snart! Tillsammans med de löften som inryms i hans person och

tillkommelse är församlingen bärare av en lösning för att inge människan ett nytt hopp i denna söndertrasade värld. Hoppet är inte att världen ska bestå. Den förgås genom människans egen inneboende egoism. Hoppet handlar däremot om att Jesus kommer! Budskapet erbjuder mänskligheten den enda framkomliga väg ut ur detta kaos vi idag ser i sin linda.

En del hänger sig åt att spekulera i tider och stunder för Jesu återkomst hit till jorden. Man skjuter tillkommelsen fram i tiden och ger sig själva och andra en frist som säger; *"Min Herre kommer inte så snart."* Bibeln säger att i en stund då ingen väntar det skall han komma tillbaka.

Då man börjar skjuta sanningen om Jesu tillkommelse på framtiden är man farligt ute. Jesus själv uppmanade sina lärjungar att vaka och vara redo varje dag. Nya Testamentets beskrivning av församlingen är att hon är köpt från jorden och hör himmelen till. För församlingen är det naturligt att komma hem till himmelen, för det är där vi har vårt sanna medborgarskap.

Den skenbara fred och stabilitet sista tidens härskare kommer att kunna visa upp blir inget annat än dödsryckningar av en världsordning som är på väg mot sitt slut. Förutom löftet om Jesu snara tillkommelse, då han kommer för att hämta sin församling, talar Bibeln även om en domens dag, en stor och fruktansvärd dag, då alla, både levande och döda, ska möta Gud. In i det sista kommer världens ledare att med kluven tunga säga: *"Allt står väl till, och ingen fara är på färde."* då plötsligt fördärv kommer över dem.

Ännu idag går kallelsen ut om detta erbjudande att ta emot Jesus som Herre och Frälsare i sitt liv. Att säga ja till detta erbjudande innebär att din framtid inte längre kommer att ligga i denna världs maktavares händer, men däremot hos Honom som har sagt:

-Edra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud; tron ock på mig. I min Faders hus äro många boningar, om så icke voro, skulle jag nu säga eder att jag går bort för att bereda eder rum. Och om jag än går bort för att bereda eder rum, så skall jag dock komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att där jag är, där skolen I ock vara. ■

Guds evig

Vi skall läsa ur Domarboken, en av bibelns mest intressanta, lärorika böcker.

Det är en lärorik bok därför att där ser vi hur teokratin tar form och hur den bryts. Det är två oförenliga principer som där brottas mot varandra: Det är å ena sidan denna teokratiska styrelse som skulle vara det typiska, det mest kännetecknande för det här folket vi läser om. Men å andra sidan har vi influenserna från omgivningen, alla mer eller mindre fullt begripliga invändningar som människor gör mot det gudomliga, och hur man också i avgörande situationer låter det mänskliga bli vägledande med allt vad det innebär.

Vi är synnerligen kortsiktiga och vanligtvis väljer vi sådana problemlösningar som ger omedelbart resultat – som vi tror blir en lycklig lösning.

Men det är trots allt så, hur svårt det än är att inse det i varje enskild situation, att det Gud sagt det står sig i alla tider. Det är inte bara tillämpligt, utan man måste underordna sig det om man inte ska förlora det som andra generationer genom stora personliga uppoffringar erövrar.

I Dom 6 heter det i Jesu namn:

– Och Herrens ängel kom och satte sig under terebinten i Ofra som tillhörde abesiriten Joas. Dennes son Gideon höll då på att klappa ut vete i vinpressen för att bärga det undan Midjan. För honom uppenbarade sig Herrens ängel och sade till honom: "Herren är med dig, du tappre stridsman." Gideon svarade honom: "Ack min Herre, om Herren är med oss varför har då allt detta kommit över oss och var äro alla hans under om vilka våra fäder hava förtäljt för oss och sagt: "Se, Herren har fört oss upp ut Egypten, nu har ju Herren förskjutit oss och givit oss i Midjans våld." Då vände sig Herren till honom och sade: "Gå åstad i denna din kraft och fräls Israel ur Midjans våld, se, jag har sänt dig". Han svarade honom: "Ack Herre, varmed kan jag frälsa Israel. Min ätt är ju den oansenligaste bland Manesse och jag själv den ringaste i min faders hus." Herren sade till honom: "Jag vill vara med dig så att du skall slå Midjan såsom vore det en enda man." Men han svarade honom: "Om jag har funnit nåd inför dina ögon, så låt mig få ett tecken

att det är du som talar med mig. Gå icke bort härifrån förrän jag kommit tillbaka och hämtat ut min offergåva och lagt fram den för dig". Han sade: "Jag vill stanna till dess du kommer igen."

Då gick Gideon in och tillredde en killing, så ock osyrat bröd av en efa mjöl, därefter lade han köttet i en korg och hällde spadet i en kruka. Sedan bar han ut det till honom under terebinten och satte fram det. Men Guds ängel sade till honom: "Ta köttet och det osyrade brödet och lägg det på berghällen där och gjut spadet däröver." Och han gjorde så. Och Herrens ängel räckte ut staven som han hade i sin hand och rörde med dess ända vid köttet och det osyrade brödet. Då kom eld ut ur klippan och förtärde köttet och det osyrade brödet och därvid försvann Herrens ängel ur hans åsyn. Då såg Gideon att det var Herrens

tecknas med några få men dock mycket hedrande uttryck. Han presenteras som troshjälte och det sägs här i trons höga visa i vers 32:

– Vad ska jag nu vidare säga, tiden bleve mig ju för kort ifall jag skulle förtälja om Gideon, Barak, Simson och Jefta, om David och Samuel och profeterna. (Hebr 11:32)

Efter den här katalogen av gammaltestamentliga profiler adderas deras insatser ihop till det vi skulle kunna kalla för stora, helt otroliga bedrifter. Men det här klingar inte så särskilt behagligt i våra öron, vi kanske kan bli störda av själva formuleringarna och framställningssättet i den här redogörelsen för vad som ligger bakom.

"Vad skall jag nu vidare säga, tiden blev

Predikan av Arne Imsen 1979

ängel och Gideon sade: "Ve mig, Herre, Herre eftersom jag nu har sett Herrens ängel ansikte mot ansikte". Men Herren sade till honom: "Frid vare med dig, frukta icke, du skall icke dö." Då byggde Gideon där ett altare åt Herren och kallade det "Herren är frid". Det finnes kvar ännu idag i det abesiritiska Ofra. (Dom 6:11-24)

Jag tänker inte se det här i ett historiskt perspektiv utan i ett profetiskt. Då kan det ju vara på sin plats att påminna om Gideon, hans början, det vill säga inititalskedet till det som i Skriften kallas för befrielseverket.

Går vi sedan fram till NT så möter vi också där Gideon, men där icke i begynnelsen av hans tjänst och hans krig, men fastmer i slutet där hela hans historia

mig ju för kort ifall jag skulle förtälja om Gideon, Barak, Simson och Jefta... Alla de namnen hör egentligen hemma inom en bestämd period i Israels historia och den tiden kallas för domaretiden. Det är den som är så intressant, för där kan man egentligen säga att vi i gammaltestamentlig tid möter församlingen. Innan monarkin blir ett faktum i Israel ser man tydliga drag av Guds framtida planer avseende sitt folk. Vi får se en kämpande skara, i strid mot överväldigande krafter som är oändligt beroende av Guds direkta ingripande. De saknade befästa städer och arméer. I varje nödsituation är de praktiskt taget hänvisade till Guds direkta ingripande. Detta ställer ett ganska stort moraliskt krav på det här folket,

a makt

mer än senare, då monarkin är utvecklad och Israel har utrustat sig med en arme och fått befästa städer.

Man kunde säga att, på ett sätt så möter vi här den fria och rörliga församlingen som lever i en ständig konflikt med starka omkringliggande makter och som just på grund av dessa förhållanden är så oändligt beroende av Guds direkta ingripande. Det innebär att de har ett mycket större moraliskt ansvar, de hade nämligen inte delegerat något utav det ansvar som jag nu talar om till någon enskild individ eller byggt upp en institution som skulle kunna representera folket.

Moraliskt sett ställdes det väldiga krav på dem och detta i sin tur nödvändiggjorde att de höll gudstjänsten ren och obesmittad, ty om deras relationer till den Gud de dyrkade stördes, kom hela deras liv att därigenom på ett eller annat sätt störas och försvåras.

De här två tingen är väldigt viktiga; en hög moral och en hög stridsmoral

mänskliga, då dessa blev bejakade och skapade helt nya attityder, så visade det sig ganska snart i nederlag. De blev fångar i sitt eget land, fångar på sitt eget territorium.

Men när förhållandena är som de bör vara då heter det så här:

-Om dessa som genom tron besegrade konungariket, övade rättfärdighet, fingo löften uppfyllda, tillstoppade lejons gap, dämpade eldens kraft, undkommo svärdets egg, blevo starka från att ha varit svaga, blevo väldiga i krig...

Bland dem är alltså Gideon. Under en kort period, några decennier, inträffar det många förunderliga ting som på ett alldeles speciellt sätt uppenbarar Guds särskilda avsikter med sitt folk.

Vi brukar tala om landet och vi pekar på det som om Guds mål för sitt folk vore landet. Jag är inte övertygad om att så är fallet.

Det är självklart, trons folk måste ha ett territorium, men detta ska ju vara nerslagsområde eller operationsbas för

Utan erfarenhet blir det teorier och det kan vara intressanta diskussionsämnen, det kan vara intressanta religiösa debatter, men det leder inte fram till någonting. Det kan vara dialoger och man kan föra samtal som i och för sig kan ha ett visst värde. Det kan resultera i ett utbyte av åsikter, en kommunikation för att överbrygga missförstånd eller fientligheter. Men det blir inget bestående resultat. Därför måste den kunskap som skall förmedlas ha upplevelsens signum. Saknas det då är den knappast mer än orden. Det blir ord och tankar som kan uttalas logiskt, litterärt, poetiskt, och som kan vara intressant, kulturellt eller vetenskapligt, men som aldrig förmår besegra de makter som ligger Guds verk emot.

Därför står dessa namn vi läser som portalfigurer till epoker. Det finns en Gideon-epok, en Barak-epok, en Simson-epok och det finns en Jefta-epok under domaretiden.

Vi får se en kämpande skara som är oändligt beroende av Guds direkta ingripande.

med ett innerligt gudsliv och en ren och obesmittad tillbedjan. Det är stora ting det. Det är gudomliga egenskaper, något av Guds eget väsen som måste ta form och få dessa underbara resultat. Deras insatser stod i direkt proportion till deras överlåtelse åt Gud. Det fanns ett klart och tydligt samband mellan de här två tingen. De segrade med Gud, då var det rika segertider, då fanns det ingen gräns på framgången. Men då gudsuppenbarelsen gick förlorad, var det på grund av tvivlets skuggor. Detta är en rik och underbar undervisning, det ligger någonting väldigt lärorikt i den. De hade alltså inga yttre attribut, inga andra kriterier än just detta – att de var Guds folk. Gud själv svarade för dem och då detta förhållande stördes av tvivlets skuggor eller kompromisser, eftergifter, diplomatiska eftergifter, naturligtvis välmotiverade och synnerligen

Guds härlighet. Det är det som är avsikten. Guds vilja skall alltså fortgående förverkligas och folket skulle, genom Guds egen närvaro fostras att bli präster för hela människosläktet. De skulle alltså utrustas med speciella prästerliga funktioner. Följaktligen skulle de ha en speciell plats, en speciell behörighet, en särskild ordination att inför Gud företräda hela mänskligheten. De skulle vara mänsklighetens förebedjare och genom deras böner skulle hela den övriga mänskligheten komma till kunskap om den sanne Guden, Israels Gud.

Men det var där det svek. Vi kan inte undervisa människor om Gud mer än det vi själv vet om honom. Kunskapen som vi ska förmedla till människorna får aldrig vara teoretisk, utan den måste vara överbevisande och överbevisande blir kunskapen först då löfte blir erfarenhet.

Men gemensamt för dem alla är detta att de under hela epoken, så länge de själva levde och var närvarande i Israel, utövade ett vägledande inflytande så att Israels folk bevakade och vårdade sina heliga Guds-relationer. Ingenting fick störa det. Under de tiderna var de oslagbara.

Det fanns en Gideon-epok och den börjar i Domarbokens sjätte kapitel med det här märkliga uttrycket: *"Begynnelsen till befrielsekriget"*. Bara där tycker vi att det är något olustigt. Uttrycket *"befrielsekrig"* passar ju inte för pacifister.

Befrielsekrig – och då vi dessutom upplever att det är konflikter mellan människor, då tycker vi att det passar inte humanister. Här står pacifisten och humanisten och funderar. Strid mellan folk, strid mellan grupper, kan det vara något gudomligt och idealiskt?

Så läser vi om att folk fördrevs och då upplever vi obehag igen. Här står demokraten och kastar in sitt veto. Så har vi redan tre orsaker att liksom protestera mot Guds handlingssätt. Förnuftiga, viktiga, mänskliga, begripliga argument... Kan det vara riktigt att handla på det här sättet, kan det vara gudomligt? Eller, den allt överskuggande frågan – kan det vara kärleksfullt? Det beror på att vi har ett otroligt kortsiktigt perspektiv. Jag böjer mig verkligen ödmjukt för Guds uppenbarelse och känner icke den minsta frestelse till att gripa till överord genom att på ett oriktigt och orättfärdigt sätt dra

oss om.

Egentligen är det nog på det här sättet att vi liksom kan skära ut en sektor ur frälsningshistorien och förkasta den eller förälska oss i den, förskjuta den eller bejaka den och liksom välja och vraka allt eftersom det passar oss själva, våra egna förutfattade meningar, våra fördomar, traditioner eller den allmänna religiösa uppfattningen. Men himmelen tar föga hänsyn till de förbehåll som självbevarelsedriften, vår religiositet och det som våra intellektuella problem dikterar. Striden är av sådan karaktär att den praktiskt taget är total och den kräver

som den enda möjligheten och då kan man ju fråga sig om inte sådana kategoriska påståenden gör människor ensidiga, likformade, sekteristiska, isolerade och inkrökta.

Vi ska titta på det. Det är egentligen en erfaren man som talar till en yngre generation än han själv tillhör. Han har rika erfarenheter bakom sig. Vi hör att rösten skälver, han talar med gripenhet, men vi hör också att det är en oerhörd tyngd i budskapet, för han talar med överbevisning. Vi förnimmar att det är en otrolig känsla i det han säger, för att det inte är en underordnad han talar till

Striden är av sådan karaktär att den praktiskt taget är total och den kräver ett totalt engagemang.

upp gränser mellan individer och grupper, mellan människor och människor, men mina vänner, det är inte jag som gör det och det är väldigt meningslöst att fråga Mästaren: varför gör du så här, när man själv är leret i hans hand? Han formar det inte efter lerets avsikter och önskemål utan utifrån sina egna, eviga avsikter

Det enda jag kan säga det är: Gud är trofast! Även om striden får den här karaktären så är Gud trofast. Det är inte vi som sätter gränserna, det är han. Även om det får den här karaktären så måste vi säga Gud är trofast!

Nu heter det:

-Dessa som genom tron besegrade konungariket, övade rättfärdighet, fingo löften uppfyllda, tillstoppade lejons gap, dämpade eldens kraft, undkommo svärdets egg, blevo starka från att ha varit svaga, blevo väldiga i krig och drevo främmande härar på flykten.

Det var mycket på en gång, att bita i, att fundera på, mycket också att kanske analysera, definiera, överföra och tillämpa. Kanske också till sist identifiera sig med. Är det så – är det en strid för mig, för oss? Är det en strid som angår oss som vi på ett eller annat sätt är delaktiga i, en strid som begynte men inte har slutat utan fortsatt pågår i nya tidsåldrar. Den tar nya former, på nya områden. Det är en strid som ingen kan komma ifrån utan som man måste vara beredd att ta. I så fall är det verkligen viktigt att vi lär av Gideon, att vi lär av Barak, av Jefta, av Simson att vi lär av hela den här skaran. Vi måste lära av dem. De har säkerligen något mycket väsentligt att undervisa

ett totalt engagemang. Vi ska se hur man kommer fram till en punkt där man slutar diskutera, ventilerar, debatterar, där man slutar att dissekera och liksom plocka ur den heliga historien vissa delikatesser som smakar gott och som ger intryck av att passa mig.

Vi är inne i en strid som är total och vi kan inte välja front, fiende, metod, utrustning, det har Herren gjort för oss eftersom han vet fiendens kapacitet, fiendens metoder, fiendens operationsmetoder, fiendens list, han vet det och därför har han utrustat sitt eget folk med avseende på att vi ska vinna seger och icke lida nederlag. Han håller på att lära oss den andliga stridens ABC så vi inte står vapenlösa, håglösa eller odisciplinerade, utan är samlade, koncentrerade, utrustade med de vapen som har möjligheter att vinna seger. Men framför allt med en mentalitet som är väsenslik hans egen.

I Timotiebrevet har jag gång på gång läst några förfärligt omoderna förmaningar. Det är omodernt för pingstfolk, för maranatafolk, för nyfrälsta och för gammalfrälsta. Det är omodernt för predikanter och för äldstebröder, det är omodernt för teologie doktorer och för evangelister. Det är så omodernt att det röner ett visst motstånd att bara läsa det. Det är problematiskt att det här är så kolossalt auktoritativt, så kategoriskt. Det finns ingenting av det vi skulle kunna kalla relativitetstänkande. Relativitet, ungefärligt, en tänkbar möjlighet eller ett alternativ. Det ställs upp för oss

eller en sidoordnad. Han talar till en son. Det finns ömma band och känsliga band som inte har någon annan jämförelse än att han hänvisar till det förhållande som existerar mellan far och son.

Vi förstår att aposteln ser sin unges väns situation, dels hans ensamhet, han ser också hans besvikelser. Starten var ju helt otrolig, men allteftersom tiden gick också entusiasmen förlorad. Det fanns flera skäl till deras attityder, jag bara konstaterar att aposteln manar och säger *"uppliva den nådegåva som finns nedlagd i dig."*

Alltså någonting hade trängts undan och han gör klart för honom att Gud icke har gett oss försagdhetens ande. Kanske fiendens operationsmetoder och fiendens sätt att ta sådana som en gång varit i Herrens tjänst, så blev han försagd. Då han dessutom var ögonvittne till det ohyggliga lidande som hans andlige fader fick genomgå, som illgärningsman, missdådare, i ett romerskt fängelse, kunde han inte fatta hur denne apostel skulle behöva genomgå sådana ohyggliga öden. Och han blev försagd. Men då kommer hälsningen från den prövade: *"Låt ingen förakta dig"*, *"försumma icke att vårda..."* *"uppliva den andegåva som finnes i dig"*.

Se dig icke omkring på omständigheterna, lyssna icke på människor, gå in i den gudomliga tjänsten, låt dig icke hindras eller hämmas, av miljöer, argument, av det du ser och iakttar. Bär fram det inför Gud och gå in i din tjänst, i din heliga tjänst och låt de gåvor som nu ligger latent i ditt eget väsen ånyo komma i

bruk och använd dem med frimodighet. Det är så mycket som vill påverka oss och stänga in oss, reducera oss och få oss att tuga. Det är så många ting som vill sänka oss, psyka ner oss, men då kommer budet: tänk på Jesus Kristus! Och så heter det: *"Bär också du ditt lidande"*, hör här., *"som en god Jesu Kristi stridsman!"* Då börjar vi känna igen Domarboken och domarbokens beskrivningar av omständigheter och förhållanden. Låt oss läsa vad aposteln säger i det andra brevet, kap 2.

Det finns tvivlare, kritiker, översittare, det finns missmodiga och det finns högmöda. Det finns förstå-sig-påare, det finns de som är okunniga, alltsammans det här finns representerat. Det finns överallt.

Gud, den rättfärdige domaren skall ge segerkransen åt sina tjänare på segerdagen, den stora dagen då han fäller det avgörande och sista utslaget. Se inte på dina problem och svårigheter, se inte på andras avfall och tvivel, se inte på vilddjurets framfart i folkhav och samhälle, men tänk på Jesus! Låt icke de ting som i och för sig är fullt sakliga och objektiva, påverka ditt sinne till fanflykt. Tänk på Jesus Kristus. Uppliva den nådegåva som finns i dig, bli förnyad i den helige Ande, bli smord, bli utrustad för att möta den situation som är för handen nu och de problem du möter, och kom ihåg: Guds ord bär icke bojar.

Man säger till Jesus: *"Din mor och*

att dallra och jag förstår att en Ande av eld riktigt ordentligt fångar allas intressen i en rörelse som inte är en vanlig gest av artighet. Inte av överlägsenhet eller nonchalans. En rörelse som uttalar myndighet, en rörelse som uttalar både närhet och distans. Jesus säger: "Dessa är mina bröder, mina systrar och min mor och min far". Vilka? Dessa. Det är ett nytt liv, ett nytt släktskap, en ny stam, en ny ätt. Det är trons folk på fosterstadiet. Dessa. Vilka dessa?

Vilka är dessa som sitter och hör, vilka är dessa som kan åberopa naturliga relationer och förbindelser? Här baxnar jag inför tyngden av Jesu egna ord: - *"...De som gör min himmelske Faders vilja"*. Det är mina släktingar, mitt folk, mina bröder. Det är icke de som går i synagogan troget i första hand, de som ger almosor i andra hand, de som är med i de årliga högtiderna, kyrkoårets högtider i tredje hand, de som vårdar gravarna i fjärde hand, de som läser ur de heliga skrifterna och lagen i femte hand, utan de som gör min himmelske Faders vilja.

Då kan man ju fråga sig – i vad mån är då detta att göra hans vilja i ett motsatsförhållande till alla våra strävanden? Ja, den frågan kan man ställa och den får man ge ett personligt svar.

Så här säger aposteln till sin unge vän:

-Bär ock du ditt lidande såsom en god Jesu Kristi stridsman, ingen som tjänar i krig låter sig insnärjas i näringsomsorger, ty han vill vara den till behag som har tagit honom i sin sold.

Det är verklighetsnära ting, jordnära ting, du behöver inte fara upp i rymden för att hitta det, det handlar om näringsomsorger. Är det möjligt att näringsomsorgerna kan bli ett hinder, kan bli en boja, kan bli ett fängelse. Är det möjligt att näringsomsorger kan äventyra Guds avsikter, kan förvandla en soldat till ett kronvrak. Det är en sak att gå under vid fronten, att gå under i striden, det är en annan sak att dö bakom linjerna på grund av självupptagenhet eller egoism.

Personligen tror jag att en av orsakerna till att Guds verk inte går vidare är att människor har alldeles för många försänkningar, försäkringar att vårda. De har alldeles för många underordnade solidariteter och lojaliteter att klara av. Mor släpper dem icke, far släpper dem icke, samhället släpper dem icke, församlingen släpper dem icke, äldstebröderna släpper dem icke. De är bundna på ett felaktigt sätt och det kan synas som om de vore synnerligen solidariska och lojala.

Men se på dem, se på deras anletsdrag, de är bleka, se på färgen i deras ansikte, de lider av bleksot, blodfattig, syrebrist, se på glansen i deras ögon, den är inte frisk, den är inte ungdomlig och ännu mindre gudomlig. Den har förlorat glansen, det finns ingenting av rymd, hemlighet, lyskraft, entusiasm och vision. Se på deras hållning, de tänker mera på sina kläder, på sin man, på sin bostad, sin komfort, på sin standard, på sin bildning,

Gud, den rättfärdige domaren skall ge segerkransen åt sina tjänare på segerdagen, den stora dagen då han fäller det avgörande och sista utslaget.

dina bröder är utanför och väntar på dig..." De har rätt att göra sina krav gällande, rätt till din solidaritet, din tid, din kärlek, din sympati, din förståelse. De är utanför och väntar. Varför var de inte inne? Hade de kommit för sent? Tog de det som någonting självklart att släktskapen med Jesus skulle öppna dörrarna också in i det fyllda rummet? Att då Jesus hörde att de stod där utanför, skulle han då lämnat de skaror han just talade till och froterat sig och samtalat med släkten och istället ägnat sig åt dem?

Då händer det något som får hela luften

Förstår du av det här ordet, det första ledet i den mycket praktiska undervisning som Herrens tjänare ger sin arvtagare, åt den som skulle ta den mantel han själv skulle få lämna. Första ledet, vet du vad det var? Frihet. Men inte vilken frihet som helst, utan frihet för att behaga. Inte vem som helst, behaga *honom* som har kallat. En sann frihet. Den friheten måste verkliggöras på ett synnerligen påtagligt sätt och det är ingen ide att vi nu försöker göra någon tripp ut i rymden för att hitta orsaker, makter eller ting som den här Herrens tjänaren skulle frigöras ifrån.

utbildning och familjebildning.

De tänker på petitesser, de tänker på religiösa kuriositeter mera än de tänker på livet. De känner inte lust, håg, kraft, utan de är nöjda med traditionerna, fädernas erövringar. Därför blir de offer för livsleda, dorskhet och offer, bortskämda och orkeslösa. Man är bedövd av näringsomsorger, berusad av tillfälliga framgångar. Man är uppe eller nere, alltefter som det går bra i tiden, större bank-konto, ytterligare en poäng i sitt betyg, och en ny merit för sin karriär.

Hemundervisning

- en nagel i ögat på det svenska totalitära utbildningssystemet

Karin Vidén

Skolinstitutionen har stirrat sig blind på den heliga objektiviteten och ser inte vilket bedrägeri det handlar om...

Det är en småkall oktobermorgon och färggranna löv faller oavbrutet från vackra ekar och lönnar, och stiliga popplar låter sig ses på långt håll för den som färdas fram på Bällstavägen i Bromma. Inne hos "storfamiljen på Bällsta", ett boende- och arbetskollektiv på Maranataförsamlingens missionscenter, sjuder det av liv och aktivitet. I den gamla byggnaden från 1912

där under många bakomliggande år så många folkskoleelever nött den gamla Bällstalundsskolans stentrappor, springer fortfarande idag barn och ungdomar på väg till sina lektioner och arbetsuppgifter. Men nu handlar det om barn som hemundervisas av sina föräldrar, och även om ungdomar som efter avslutad skolgång valt att arbeta på Pilgrimshem Hotell för att därigenom betjäna de gäster som bl a Stockholms stad och andra kommuner bokar in. Det är en stor förmån att få leva och arbeta mitt i en kristen daglig gemenskap med människor av alla generationer. Varje morgon innan den direkta hemundervisningen börjar, samlas vi en

grupp föräldrar och barn och har gemensam morgonbön. En väldigt fin start på dagen som varmt kan rekommenderas. Vi läser några versar var ur bibeln och lägger fram böneämnen och tacksägelseämnen och ber till Gud tillsammans. Det är verkligen en fröjd att se och höra hur några småtingar som just lärt sig läsa, i denna trygga miljö med stolthet och iver stavar sig fram en bibelvers var, och hur de nämner sina böneämnen och bekymmer för att vi tillsammans ska be till Gud. - "Min mormor är sjuk", "de haitiska skolbarnen i Palavé", "missionsarbetet bland de fattiga i Rumänien" osv.

Tänk att få inleda dagen med att få påminnas om dem som behöver omtanke och hjälp, och själv få forma böneord till Gud! Det danar människor för framtiden.

"Maranatas hemliga skola"

Då en grupp föräldrar tillhörande Maranata på 70-talet började hemundervisa sina barn och verkligen gick i bräsch för denna kamp för föräldrars rättigheter i vårt land, stod kommunfolk och skolfolk helt frågande och visste inte hur de skulle hantera situationen. Detta var något helt nytt!

Tidningarna skrev, ministrar hade åsikter och det var periodvis ett väldigt liv ute i bygderna, men dessa föräldrar höll fast vid sin övertygelse att hemundervisningen var viktig. Denna 70- och delvis 80- talets kamp i motvind för rätten att hemundervisa i vårt land har betytt mycket för föräldrar som fortsätter idag. Denna föräldrars osjälviska kamp har lett fram till flera bakomliggande år då vi haft möjlighet att utan större friktioner undervisa våra barn

hemma i samarbete med kommuner, stadsdelsnämnder och skolfolk.

Idag ser vi dock en tydlig samhällsinriktning med dels avkristning som mål, och dels en mycket förringande syn på föräldrars roll och ansvar. En inriktning som regeringens utredare Margó Ingvardsson så frimodigt offentliggjort och uttalat: *Föräldrarna disponerar barnen på fritiden!* Ett avskyvärt maktspråk varje svensk förälder borde resa sig upp i protest emot.

Statens skola menar sig uppenbarligen ha tagit patent på att sitta inne med den människo- och gudssyn, objektivitet och moral som är den enda accepterade att förmedla till landets barn och ungdomar.

En gemensam obestridbar människo- och gudssyn är dock typiska ingredienser i ett totalitärt samhälle, inte i en demokrati. I ett värdepluralistiskt och så internationellt berikat land som Sverige, med olika religionsuppfattningar och kulturer, hävdar ändå svensk skola sin absoluta dominans med den enda tänkbara och accepterade läroplanen, och det man anser vara den korrekta objektiviteten.

Skolan har tagit på sig uppgiften att forma unga människors tankar, livssyn och gudssyn helt utifrån rådande och aktuell samhällsideologi. I en demokrati

Barnen - statens egendom eller föräldrars ansvar?

finns förtroende för att även oliktankande kan äga uppfattningar som kan berika människors gemenskap, och vad är förresten "oliktankande"? Handlar det om en minoritet som sticker ut med egna åsikter, eller kan det kanske vara så att ett helt samhälle är oliktankande utifrån individens tro och övertygelse?

Skolan förmedlar en enda uppfattning om jordens och människans uppkomst genom evolutionsteorins totalitära anspråk på att vara det enda tänkbara och oemotsägliga undervisningsstoff som får presenteras i landets lärosalar, och som även genomsyrar en stor del av de kunskaper eleven har att inhämta under sin både förskole-, grundskole- och gymnasietid. Är detta en saklig och opartisk undervisning? Objektiviteten lyser verkligen med sin frånvaro! Skolinstitutionen har stirrat sig blind på den heliga objektiviteten och ser inte vilket

bedrägeri det handlar om, om den nu överhuvudtaget existerar i skolans värld.

Den homosexuella livsstilen och andra stilar förordas i klassrummen som något normalt och naturligt, ibland kanske något krampaktigt men ändå tvingande, av pedagoger som annars sitter osäkert i sin lärartjänst, eftersom "så säger läroplanen", och den väntande skolinspektionen kan ju annars ge skolan en anmärkning för brister i genuspedagogiken eller likabehandlingsplanen.

Kontrollen av den enskilda skolan, pedagogen, klassen och eleven ökar och det nya Skolverket tillsammans med nybildade Statens Skolinspektion tar nu nya tag för en skola i världsklass, och som man säger, en starkare svensk skola i framtiden.

Hur ser valfriheten ut för den förälder som vill ge sitt barn något annat, något bättre?

Valfriheten gäller så långt Skolverket och Utbildningsnämnd tillåter, och den når inte utanför det avskilda skolsystemets gränser... där tar det förbjudna över. Där utanför vill överheten genom lagstiftning kriminalisera enskilda föräldrars goda initiativ att med omsorg och framåtanda engagera sig i sina barn och ge dem en bra start i livet genom hemundervisning. Hemmet hamnar ofta i fokus då smutskastningen söker sina mål, som vore det en isolerad tillvaro av ondo, och familjen som en samhällets stöttepelare hånas och förlöjligas av den kulturelit som på lurfötter glider runt i media och skanderar sina åsikter och tyckanden i det oändliga, dock utan gripbart mål. Tyckandet verkar vara ett mål i sig, och åsikter verkar mest vara till för att skapa sig en egen nisch för uppmärksamhet.

De spillror av skolans uppdrag gentemot individen som hittills överlevt är även de på väg att skyfflas bort. Misstro, lagar och förbud mot föräldrars fulla kapacitet att välja studiemiljö och studieform för sina barn, är det språk som gäller idag, år 2008 i Sverige. Friskolornas frihet ser idag mer ut som en chimär, och hemundervisning som alternativ menar Utbildningsnämnden utan varken insyn eller prövning "ej framstår som något fullgott alternativ till den ordinarie undervisningen i grundskolan".

Forts. s. 21

Skollagen 10 kapitlet, 4 §:

Ett skolpliktigt barn skall medges att fullgöra skolplikten på annat sätt än som anges i denna lag, om det framstår som ett fullgott alternativ till den utbildning som annars står barnet till buds enligt lagens föreskrifter.

Behov av insyn i verksamheten skall kunna tillgodoses.

Medgivande kan lämnas för upp till ett år i sänder. Under dess giltighetstid skall prövas hur verksamheten utfaller. Medgivandet skall återkallas med omedelbar verkan, om nödvändig insyn i verksamheten inte ges eller om det av annat skäl inte kan antas att förutsättningar för godkännande fortfarande föreligger.

Europakonventionen

Första tilläggsprotokollet - artikel 2:

Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövandet av den verksamhet staten kan påta sig i fråga om uppfostran och undervisning skall staten respektera föräldrars rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.

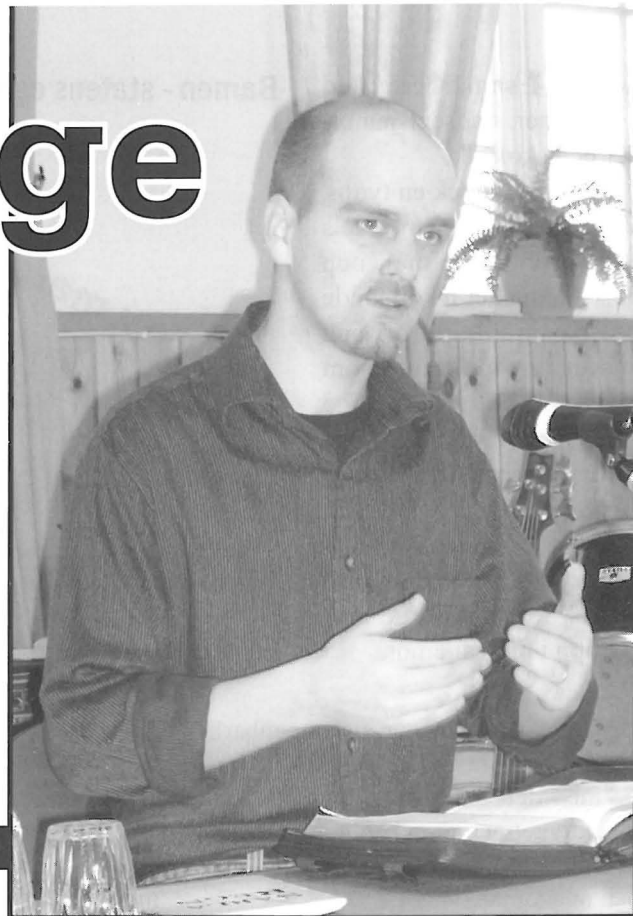
FN:s förklaring om de mänskliga rättigheterna,

Artikel 26.3:

Rätten att välja den undervisning, som skall ges åt barnen, tillkommer i främsta rummet deras föräldrar.

Den helige Andes strategi

Appell av Paulus Eliasson

I Apostlagärningarnas första kapitel läser vi en av de mest välkända verserna om den helige Ande. Det är Jesus själv som säger i vers 8:

-Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen, både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien, och sedan intill jordens ända.

Det är nog bekant för de flesta, att den helige Ande betyder kraft. Så tänker man på den helige Ande som ett skafferi, eller man tänker på Gud som ett batteri som man kan koppla in sig på och få kraft. Och så ska vi använda den kraften som vi själva tänker och tycker. Många talar om att få välsignelse, kraft och utrustning. Vi ska få makt, vi ska få auktoritet, vi ska få tjänst, osv. Men det finns en tanke med att Gud vill utrusta oss. Det är inte så att Gud är ett skafferi där du öppnar dörren och plockar ut det du tycker passar dig, sedan går du därifrån. Det är inte heller så att Gud kommer på besök och säger varsågod, här har du den helige Ande, och så försvinner han ut ur bilden. Gud vill inte bara ge dig något; Gud har en tanke med vad han ger. Den helige Ande har en strategi. Det betyder att det är inte bara ett batteri, en kraft du kopplar in dig på, Anden är en personlighet, en vilja.

När den helige Ande kommer över er, då ska ni undfå kraft till att bli mina vittnen. Det är punkt nummer ett. Den helige

Ande vill att du ska bli ett vittne på det lokala området. Jerusalem och Judéen talar om området närmast omkring. I Samarien; det talar om det område som du helst inte vill gå till, som du kanske tänker det där är inte riktigt min kallelse. Jag kan sträcka mig så långt, men där bortanför, det är inte min grej. Och hela världen – då öppnas ögonen för det som egentligen är det omöjliga. Intill jordens ända – det öppnar vyerna för det som är helt omöjligt för en människa.

I 1 Kor 12 talas också om den helige Ande. Där säger aposteln Paulus: -Jag vill inte att ni skall vara okunniga i fråga om det andliga. I några översättningar står det de andliga tingen, de andliga nådegåvorna. Egentligen står det: Jag vill inte att ni ska vara okunniga om *det andliga*. Därför att det finns en andlig värld, en andevärld. Han talar först om de stumma avgudarna, och sedan om den helige Ande som talar. Vi kan i detta kapitel läsa om de gåvor Gud vill ge. Många tänker att helbräddagörelsens gåvor är gåvor till mig, för att använda som jag tycker och tänker. Tungomåls-talandets gåva och uttydningens gåva är för att välsigna mig – och så har man den egocentriska bilden på Guds verk hela tiden.

Gud talar till individen och vill röra vid individen, men det är med en speciell tanke. Det står så här i vers 13: ”I en

Ande har vi alla blivit döpta – för att ...” och där följer en tanke. Inte: I en Ande har vi alla blivit döpta, punkt och slut. ”I en Ande har vi alla blivit döpta för att höra till en kropp.” För att höra till. För att komma tillsammans. För att finna en gemenskap, en plats där vi tillsammans utgör en kropp.

Vad hör du då till? Jo, genom den helige Ande som Gud vill ska bo i dig, så hör du till hans församling. Församlingen är den plats där människor är fyllda av den helige Ande. Den helige Ande fick du för att bli hans vittne, lokalt, regionalt, nationellt och internationellt, där Herren vill ha dig.

Också du har fått Hans Ande för att *höra till*, därför att du är inte bara en privatperson, du är inte tänkt att vara en jon som irrar runt i en sfär på jorden och säger: jag är en fri evangelist, jag är en fri pastor. Du är inte fri. Om du är i Guds vilja, så hör du till en kropp. Det är något mycket konkret. Paulus tar till den absolut mest konkreta bild som är möjlig – en kropp. Det är inte bara ett samhälle eller en familj – det är något så konkret och påtagligt som en kropp. Om vi går tillbaka till Apostlagärningarna möter vi beskrivningen av hur den helige Ande är verksam i och genom församlingen. Hur den helige Andes strategi och tanke får utlopp att verka. Därför måste detta vara

något av historiens mönsterbild. Tankarna och idéerna möter vi exempelvis i Efesierbrevet och, som vi läste, i första Korintierbrevet. Men den historiska dokumentationen om vad som hände, möter vi i Apostlagärningarna. Där talar i fjärde kapitlet om församlingen som bad på grund av förföljelsen. De vände sig i gemensam bön till himlens Gud och bad: Ge oss kraft att i en tid som denna vara dina vittnen, ”genom att du räcker ut din hand för att bota och låta tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn.” Så står det i nästa vers:

-När de hade slutat att be, skakades platsen där de var samlade, och de uppfylldes alla av den helige Ande och predikade frimodigt Guds ord

Här ser vi att den helige Ande fyllde dem ännu en gång. Det var inte bara en enskild upplevelse, något som hände en gång i historien: Jag blev fylld av den he-

den helige ande för att du ska höra till en kropp. ”...och ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allt gemensamt.” Det är kroppens, det är vårt. Så börjar det här komma ner på ett mycket, mycket konkret plan. Det är inte längre en abstrakt tanke, en abstrakt idé någonstans långt borta om att Gud vill att vi ska vara goda människor. Gud vill – församling! Gud vill gemenskap! Gud vill att alla de som kommer tillsammans är ett hjärta och en själ. Gud vill att de ska ha allting gemensamt. Gud vill, som det står i vers 33:

-Med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över alla.

Är inte just detta problemet i vår tid, att det finns ett vittnesbörd, men det finns ingen kraft i vittnesbördet. Med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet. Varför då? Jo, det fanns inget att anklaga dem

andra ord förmanade han dem och sade: låt er frälsas från denna världen. Först och främst måste vi bli försonade från vår synd, men för det andra måste vi bli frälsta bort ifrån denna världen.

Den helige Andes strategi, om vi ska koncentrera ner det, är detta: Gör vittnen! Gå ut och gör alla folk till lärjungar! Döpa dem och lära dem. Vi har en förkunnelse som ska föra människor in i församlingen, och där ska de undervisas för att bli tjänare åt Herren. Men det är genom den helige Ande det sker. Den helige Andes strategi. Det står att de predikade frimodigt Guds ord. De var ett hjärta och en själ. Ingen kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt. Med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet. Med stor kraft talade de om Herren Jesu uppståndelse och stor nåd var över alla, och ingen led nöd.

Också du har fått Hans Ande för att höra till, därför att du är inte bara en privatperson, du är inte tänkt att vara en jon som irrar runt i en sfär på jorden och säger: Jag är en fri evangelist, jag är en fri pastor. Du är inte fri. Om du är i Guds vilja, så hör du till en kropp.

lige Ande, och det ska jag leva på resten av livet. Det är ett ständigt uppfyllande. Låt Gud få verka, låt Gud få uppfylla dig. Och så står det: och de predikade frimodigt Guds ord. Det första Guds Ande vill göra dig till, det är ett vittne för honom. Ett vittne till människors frälsning. Men det slutar inte där. Det står vidare:

”Skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ”. Han har givit dig

för. Ingenting av det här: Jamen, ni kristna är precis som alla andra. Ni kristna ska inte komma och tala om något annorlunda. Nej, man såg hos dessa människor att här var det något fundamentalt annorlunda. Men stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet. Med stor kraft. Det var kraftig mat, det var ett kraftfullt budskap, en kraftfull förkunnelse. Det står om Petrus på pingstdagen: Med många

Det är ett evangelium som penetrerar allting, det är ett evangelium som går igenom alla skikt, som går igenom allting i livet. Någon frågar: Är det ett andligt eller ett socialt evangelium? Nej, det är ett evangelium som berör dig på alla punkter i hela livet. Ett evangelium som berör varje minut under hela din dag under hela livet, prisat vare Gud. Det är evangelium, en total förvandling i Jesus Kristus.

Låt oss bedja om att Gud fyller oss med sin helige Ande så att vi allt mer förstår vad det innebär vad Han har kallat oss till. Att vara Jesu vittnen och höra till varandra. Att vara varandras lemmar, att bära varandras bördor för att uppfylla Kristi lag. Att söka oss närmare Honom, för att få ett starkare vittnesbörd utåt, och närmare varandra för att nå längre ut. Amen. ■

Storfamiljen...

Forts. fr: sid. 15

spektiv är, kort sagt, helt enkelt vad som är bäst för församlingen:

-Det är klart att man tänker ju på att komma till andra platser och länder, men just nu är det här i församlingen jag behövs. Här känner jag att jag har en uppgift och utifrån församlingens perspektiv får man se vad Gud vill i fortsättningen.

För en tid sedan hade församlingen

bibeldagar om komunitetsliv i vår tid och där talade Hans Lindelöw om hur Israels barn redan på Mose tid fick sig anförtrött några saker att vårda sig om. Det handlade särskilt om främlingen, änkan och den faderlöse.

I Nya Testamentet står att läsa om hur de troende levde tillsammans i församlingen, delade med sig åt alla, så var och en fick vad de behövde.

Församlingen är Guds hemlighet i tiden, sanningens stödjepelare och grundfäste, men också ett hem, ett här-

bärge och en lärosal. ”Var dag var lärjungarna endrättigt församlade...” läser vi i Apostlagärningarna.

”Komuniteter eller husförsamlingar är viktiga i vår tid,” säger Tage Johansson. Han fortsätter:

-Människor blir så isolerade i vårt moderna samhälle. Människor behöver andlig, men också social gemenskap, därför är husförsamlingar viktiga. Vi får vara med och göra något tillsammans med Jesus. Så var det ju i den första lärjungakretsen. ■

-Storfamilj

är en räddning för kärnf

Reportage: Ulla Näsholm

Det är Tage Johansson, husfar i kommuniteten i Skälby som uttrycker sina åsikter. Han fortsätter:

- I storfamiljen vill man göra något tillsammans.
- Lärjungarna delade sin tillvaro med Jesus – de trodde på honom och ville föra ut budskapet om Guds rike. Där finns det första exemplet i Nya Testamentet hur det fungerar
- när man överlämnar sig åt varandra.

Adressen är Siriusvägen 4 – en blå tvåvåningsfastighet i Järfälla. Det är en vacker brittsommardag som börjar närma sig sitt slut.

På gården är det fullt av bilar – storfamiljen har besök och det verkar vara fart och fläkt över tillvaron just nu. En familj med två barn svängde förbi för att hälsa på, framförallt de två nya världsmedborgarna som tillkommit i kommuniteten.

Rogeroch Akvile Lindroos med sonen **Natanael** och **Emanuel** och **Gabriella Johansson** med dottern **Saga** blev självklart de som tog störst uppmärksamhet.

Hallen var belamrad med väskor, barnvagnar och paket, ja, till och med en stor väska innehållande två små valpar fanns med, det blev uppenbart när hundarnas husse tog väskan med sig ut för att rasta sina nyinköpta vovvar.

Gertruds nybakade äppelmuffins och kaffe blev uppskattat innan Lydia och Hanna med sina föräldrar reste vidare hemåt.

Bokmässan i Göteborg har just avslutats och församlingen hade en monter

där Gabriella och Emanuel Johansson var med. Dottern Saga, två veckor var bara måttligt förtjust i bokmässan och protesterade högljutt när hon första gången kom in på området.

Emanuel är inte hemma just nu, han sitter i hotellreceptionen på Bällsta. Roger är ute och handlar material till hotellet. Akvile och Gabriella finns på plats och de visar hur de bor och berättar lite om sig själva. Gabriella är uppväxt i församlingen, en tuff och duktig tjej, inte rädd för utmaningar.

Akvile, kommer från Litauen, hon gifte sig med Roger och de fick nyligen en son. Omställningen för henne borde vara större och lite mer dramatisk.

En främmande, lite exotisk fågel med siktet inställt på en sång- och musikkariär, hon hade redan kommit högt på vinnarlistan i sångtävlingar i sitt land Litauen. Och nu småbarnsmamma, delar kök, vardagsrum och badrum med ett tiotal andra människor. Tex hur går det när två småbarnsfamiljer delar toalett och bad tillsammans med

flera andra – en ytterst både känslig och praktisk fråga tycker man.

Jodå, man vänjer sig, skrattar hon lite avvärjande. Språket hanterar hon bra, gör sig förstådd, pratar svenska ganska obehindrat och tolkar ibland också sin pappa **Zenonas** när han predikar.

Var det kärleken till Roger som fick henne att bryta upp och flytta till Sverige, och in i en gemenskap som hon visste väldigt lite om? Lägga planerna på karriär och självförverkligande åt sidan, eller hur var det?

Akvile har ett uttrycksfullt språk, både verbalt och kroppsligt. Självklart, visst var det kärleken, men mitt i detta har hon sett Guds väg och förstår att det finns en väg, för henne och Roger att tillsammans tjäna Gud. Spännande men inte

alltid enkelt.

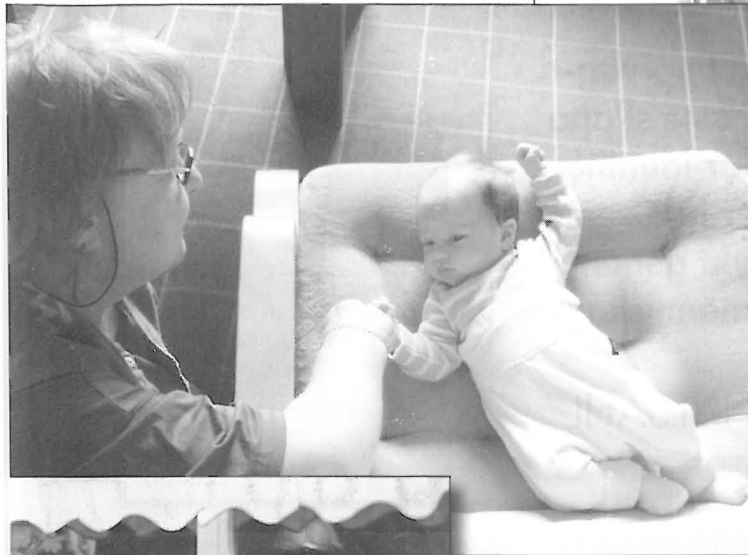
Roger har växt upp i storfamiljsgemenskap, fått sin undervisning hemma bland annat av en mamma som slutade sin lärartjänst i den offentliga skolan och istället började att undervisa barnen i hemmet.

Roger uttrycker ofta sin tacksamhet till sina föräldrar att de valde den vägen. "Det är en gåva att växa upp i stor-

Husfar Tage Johansson, med sin fru Gertrud.

jen miljen

I storfamiljens kök från vänster Theresia Vidén, Roger & Akvile Lindroos med sonen Natanael och Gabriella Johansson med dottern Saga

familjen", säger han.

Han fortsätter sen vidare:

-Det är inte alls självklart att man går samma väg som sina föräldrar. Man måste personligen göra ett uppbrott och bestämma sig hur man vill handla i sitt eget liv.

-Det är synen på församlingen som gör att jag väljer storfamilj, det är helt enkelt en vision vi har och som vi vill leva och arbeta efter.

Artikelförfattaren hälsar på kommunitetens yngsta, Saga Johansson.

-Jag för min del vill gå in genom de dörrar som Gud öppnar, det är det framtidsperspektiv jag har.

Tage och Gertrud Johansson förestår kommuniteten, de bor längst uppe under taket och har överblick och ansvar för huset.

Gertrud berättar om den nya och roliga situation man befinner sig i med två små familjer med barn i huset. Småbarn är fascinerande och barnbarn ännu mer, det måste man förstå.

-Jag försöker ändå hålla mig undan så mycket det går... Unga fruar måste få känna att de har ett eget hem så tillvida att de kan få den plats de behöver ha till sig och sin familj – och då är det framförallt köket jag tänker

I kontrast till en mörk och kall värld ska storfamiljen erbjuda gemenskap och värme.

på. En kvinna har alltid svårt att dela just kök med andra familjer och det försöker jag tänka på nu när det är två unga familjer som behöver lite mer plats.

-Å andra sidan är det bra för en ung familj att bo tillsammans med andra. Mamman blir oftast hemma för att ta hand om hem och barn, det minns jag från min första tid som småbarnsmamma, då vi bodde ensamma i en lägenhet. Inga vuxna att tala med, och Tage ute på jobb hela dagen. Här finns det alltid någon hemma, någon att prata med att kanske också få råd och hjälp av.

Kommuniteten i Skälby har alltid haft missionen i centrum. Det har kommit många ryktalande som bött i olika perioder i vardagsrummet i Skälby, Emanuel och Roger har gjort flera resor till länder i Öst. Nu bor också **Theresia Vidén** i Skälby och hon har just kommit tillbaka från Dominikanska Republiken efter en tids arbete där.

Det bor 12 vuxna och två barn i huset. Förutom Theresia har även **Asta Olausson** (också hon bosatt i storfamiljen) under några perioder varit i Dominikanska Rep, men

just nu är hon på semester och släktbesök på Gotland.

Emanuel Johansson sitter eftermiddagspasset i receptionen på Bällsta. Svarar i telefon, tar emot hotellgäster etc. MR frågar:

Varför bor du i storfamilj?

-Det handlar om mission, först och främst. Resurserna i församlingen ska inte främst gå till boende. Vi måste bo någonstans, men vi kan bo enklare och tillsammans, äta tillsammans och få billigare kostnader också där. Det är det viktigaste.

-Jag har ett sovrum och en hörna om jag vill vara för mig själv – det räcker för mig.

Det är församlingens resurser som vi ska ta vara på så att överflödet kan bli större till mission och evangelisation.

-Nu är det väl så att storfamiljen i Skälby väldigt mycket är en boendeplats – verksamheten finns ju på Bällsta och vi åker dit in och arbetar varje dag och de flesta möten är också där.

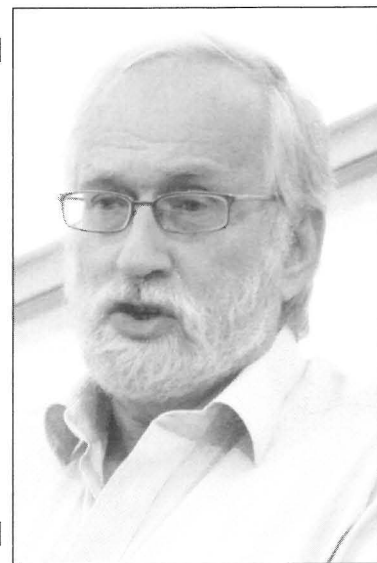
Emanuel har gjort flera resor till Öst, pluggat ryska och fungerar också som tolk ibland och hans framtidsper-

forts sid. 13

MED EVANGELIUM i en postmodern tid

Vi måste åter resa absoluterna. Sätta upp vägs skyltarna och skriva texten klart. Vi måste skapa en sådan gemenskap att människan får identitet. Du är värdefull i gemenskapen. Du är inte vem som helst, inte bara en nomad på flykt genom tiden. Det gäller att skapa identitet i människan.

UNDERVISNING AV JAN EGIL HAFSAHL

Bibeln lär att historien är indelad i tidsåldrar. Det finns ett grekiskt ord, *ayon*, som ibland blir översatt med *tidsålder* i vår bibel. Ibland blir det översatt med *världen*, och ibland med *evighet*. Det är litet beroende av vilken bibelöversättning vi använder oss av. Paulus talar exempelvis i Efesierbrevet 3:5 i den svenska översättningen om förgångna släkter. I norska bibeln står det "forgangne tidsaldrer". Han talar alltså om tidsperioder som har varit och ligger bakom. I Romarbrevet 12:2 säger Paulus: "skicka er inte efter denna tidsålders väsende". Här handlar det alltså inte om *gångna* tidsåldrar, utan *denna* tidsålder. Om vi återvänder till Efesierbrevet, nu 2:7, så säger han att Kristus ska bevisa sin nåds rikedom i de kommande tidsåldrarna.

Det finns alltså gångna tidsåldrar, och så finns den tidsålder som nu är och tidsåldrar som skall komma, enligt Paulus' undervisning. De olika tidsåldrarna bygger på varandra så att den ena är förutsättningen för den andra. Exempelvis heter det i Galaterbrevet 3:19 i den norska bibeln att "lagen blev lagd till"; i den svenska bibeln står att den "blev efteråt given". Och så står det att den har sin tid *till dess att*; en begränsad period. Den kom efter något och varade fram till något. I bibeln brukar vi för att förenkla indela i olika tidsperioder. Vi brukar tala

om *oskuldens tid*, tiden före syndafallet. Så talar vi om *samvetets tidsålder*, och *lagens tidsålder*, och så talar vi om den tid vi nu är inne i; *nådens*, eller *församlingens tidsålder*. Och så brukar vi tala om *tusenårsriket som kommer*, och så talar vi vidare om *kommande evigheter*. Det är olika tidsperioder vi möter i den frälsningshistoriska tidslinjen.

Begreppet *postmodernism*, som vi har annonserat för den här eftermiddagen, hämtar vi inte ur frälsningshistorien, utan ur idéhistorien, eller vi kan snarare säga ut ur sociologins tidshistoria.

Jag har gjort ett påstående att vi lever i en postmodernistisk tid. Med tanke på att post betyder efter, säger jag att vi lever i en eftermodernistisk tid. Om detta är sant, innebär det också att det har funnits en modernistisk tid. Modernismen eller postmodernismen hänger inte i luften, utan bygger på något som har varit.

Vi lever alltså i en postmodernistisk tid; den tid som följer efter modernismen. Modernismen är ett resultat av något som utvecklats genom historien. Vi kan säga att dessa tidsperioder har sina specifika kännetecken. På sitt sätt skapar de sin tids människor. Ett exempel: Om jag talar om den mörka medeltiden, så snurrar det omedelbart till i vår föreställning, och vi ser framför oss en typ människor. Vi har

liksom redan klart för oss hur de tänkte, hur de var klädda och vad de gjorde. Det är den mörka medeltidens människor.

På ett sätt kan vi säga att människan strängt taget är densamma i alla tider; därför att sanningen om synden, sanningen om frälsningsbehovet ändras inte. Men människotypen, alltså den typen människor vi ska nå med evangelium förändras och präglas av sin samtid. Den ena tidsperioden bygger på den andra; man kan inte riva loss den, det finns alltså en succession, en utveckling vi måste ta till oss.

När vi talar om idéhistoria, brukar vi gärna ta utgångspunkten ifrån antiken, så låt oss börja där. *Antiken* brukar räknas från tiden då **Sokrates** levde, omkring 400 år före Kristus och fram till **Augustinus**, fyra-femhundra år efter Kristus. Efter antiken följer *medeltiden*, en tusenårsperiod, som sträcker sig fram till 1500-talet. Idémässigt har vi i Italien **Thomas av Aquino**, och i Tyskland **Mäster Eckardt**. Dessa var de stora hjärnorna i tiden, de var med och formade sin tid. Historiskt var det då **Marco Polo** hittade vägen till Kina, och hundraårskriget pågick mellan England och Frankrike. Digerdöden härjade i Europa.

Den senare delen av medeltiden övergick i *renässansen*, som blev en

tvåhundraårsperiod från ungefär 1350-1550. Då fick man en helt ny världsbild. **Kopernikus** bröt in och vände upp och ner på den världsbild man hade. Fram till nu hade jorden varit platt med fyra hörn, men Kopernikus sa att solen var mittpunkten, jorden kretsar runt solen och snurrar dessutom runt sin egen axel. Det här var totalt nytt, en helt ny världsbild. Samtidigt skedde stora *förändringar* för människan. **Gutenberg** uppfinn boktryckarkonsten. Den var en total förutsättning för den senare reformationen. Människor kunde nu börja tillägna sig tankar och idéer i form av det tryckta och skrivna ordet, så att detta kunde komma in i varje hem. Detta var något alldeles revolutionerande i tidsålderns utveckling. Så kom då reformationen. 1517 bankade **Luther** upp sina 95 teser på kyrkdörren i Wittenberg, och så var hjulet i rullning.

Ytterligare några tiotal år framåt i tiden kom reformationen till Norden med uppgörelse mot den katolska kyrkan. Renässansen flyter över i vad vi kallar *barocken*. Den varade ungefär ett hundra år. Där möter vi sådana människor som **Galileo Galilei**, som tog upp tankarna från Kopernikus om världsbilden. Han blev sedan dömd som kättare av katolska kyrkan, men han gjorde samma påstående när det gällde världsbilden och systemet. Bland filosofierna fanns **Francis Bacon** och **Thomas Hobbes** som levde i Storbritannien. Han började tala om statsmakten. Det var första gången någon tog upp begreppet om själva statsmakten. Européerna började åka över till Nordamerika. Det stora trettioåriga kriget härjade i Europa. Och så hade man filosofer som **René Descartes**. Descartes trodde definitivt att det fanns en gud. Det var egentligen typiskt för de tider vi nu har behandlat. Det finns en gud, säger man. Descartes fick en efterföljare i **Pascal**, som också var en troende människa.

Så hände något. Efter Descartes och Pascal kom nya tankar in med **Spinoza**. Spinoza trodde också att det fanns en gud, han såg denna gud över allting och i allting. Det glider över i panteism. Gud är i naturen, i träden, i blommorna, osv. Det är en ny vinkling. Men alla dessa filosofer trodde på en gud.

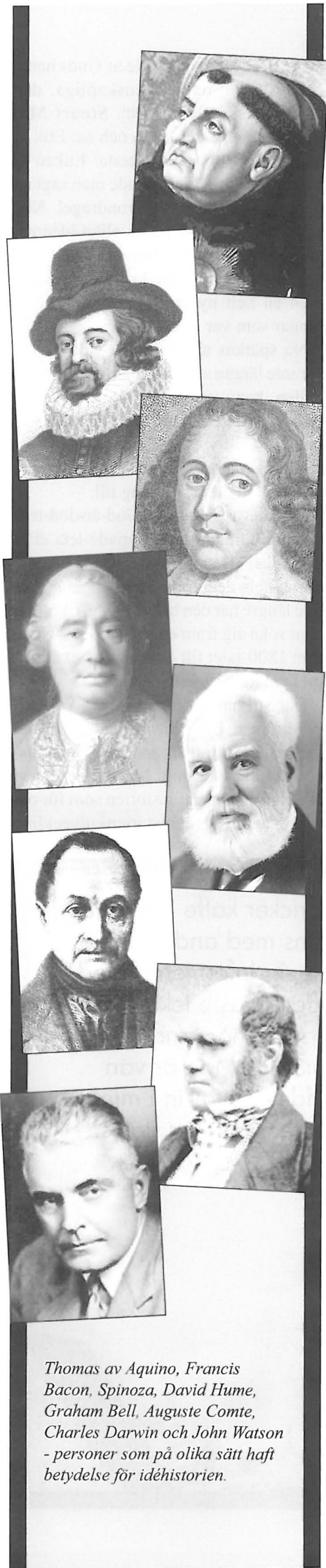
Vi går nu in i en ny hundraårig period, *upplysningstiden*, som för med sig något alldeles nytt. Det var perioden från omkring 1650 till 1800-talets början. Det kommer något nytt, man sa: ha mod

att bruka ditt eget förstånd! Det handlar alltså om förståndets eller förnuftets tidsålder. Rent idéhistoriskt möter vi **Kant** i Tyskland, **John Locke** och **David Hume** i Storbritannien, **Voltaire** och **Rousseau** i Frankrike. Det var förnuftets tidsålder. Dessa tankar som rådde, ledde fram till franska revolutionen 1789, följt av Napoleonkrigen.

Gemensamt för alla dessa filosofer är att de säger att nog måste det finnas en gud någonstans i universum. Han kan ta sig olika former, tankar och idéer, allt från den rent evangeliska gudstron till panteismen. Men tanken att Gud finns har varit rådande genom alla dessa tider fram till upplysningstiden. Nu skulle det bli annorlunda.

Vi kommer fram till *romantiken*, eller senromantiken, från 1800 till 1860-1870. Då hände det kolossalt mycket. Det hände mer i Europa då än det hänt under århundraden innan. Den industriella revolutionen kom. **James Watt** hade konstruerat en ångmaskin som vände upp och ner på den industriella revolutionen. **Hargreaves** kom med sina spinnmaskiner. I England använde man barn att sota skorstenar. **Franklin** uppfinn åskledare. **Stevenson** såg till att det började rulla fram ångmaskiner som lokomotiv. Man kunde förflytta sig från en punkt till en annan mycket snabbare än någon gång i historien, för man byggde järnvägslinjer. Det var något alldeles nytt. **Bell** kom med en helt ny uppfinning. Man kunde ordna en koppling och höra en människa många kilometer bort. Det var telefonen som gjorde sitt intåg i historien. Plötsligt kom människorna så nära varandra. Snabbt förflyttade man sig från plats till plats genom telefonen. I hemmen såg det också så annorlunda ut, sedan **Edison** uppfunnit glödlampan. Man tryckte på en knapp och det blev ljus! När det gällde tidsbegreppen levde man inte längre med solen och ljuset, utan en helt ny värld hade flyttat in i familjen.

Så kom **Lumière** som började med underhållningsindustrin. Man samlades i hela Europa och tittade på bilder och genom filmindustrin såg man människor som rörde sig på filmduken. Man kunde se reportage från andra världsdelar. Det var något helt sensationellt. Världen krympte under upplysningstiden. Det fanns ett par bröder som hette **Wright**. De experimenterade med något som bar genom luften, och som kunde bära människor med sig. Det var flygmaskinen.

Thomas av Aquino, Francis Bacon, Spinoza, David Hume, Graham Bell, Auguste Comte, Charles Darwin och John Watson - personer som på olika sätt haft betydelse för idéhistorien.

En totalt ny värld för den industriella människan. **Auguste Comte** såg detta tydligt. Han insåg att det skedde något med romantikens människor, därför att det kommit en industri som förändrade dem. Comte beslutade sig för att studera relationerna mellan samhällsutvecklingen och människan. Han kallade den nya vetenskapen som han här introducerade för *sociologi*. Ett helt nytt begrepp kom in i historien. Man började intressera sig för hur en människa formas av det som händer omkring henne i form av tekniska nyvinningar och andra ting.

Rent idéhistoriskt fanns det nu krafter som stod emot varandra. Å ena sidan var det **Fichte** och **Hegel**, som talade om staten, rätten, religionen och moralen. Man sade att historien utvecklas genom andliga idéer. Det hade varit gångbart hela perioden, men nu var det en som protesterade och sade: Nej, det är de materiella och ekonomiska idéerna som skapar historien. **Marx**, satte sig ned tillsammans med **Engels** och formade det kommunistiska manifestet, 1848. Idéer som sedan togs upp av **Lenin**.

År 1859 kom det ut en bok som hette *Origin of species* (Om arternas ursprung). Den skrevs av **Charles Darwin**. Han kom med det vi kallar utvecklingsläran. Den vände upp och ned på allt vad människor föreställt sig, nämligen

att vi skulle vara skapade ur Guds hand. Nu bröt den naturvetenskapliga, den positivistiska perioden in. **Stuart Mill** i England, tog upp detta och sa: Etik är något man först måste testa. Etiken är inget absolut. Tidigare hade man sagt att Guds Ord var etikens grundregel. Nej, sade han, vi får se på de olika idéerna; vad som för något positivt och vad som för något negativt med sig. Så formade man en helt ny etik utifrån de strömningar som var i tiden.

Nu sparkas alltså Gud åt sidan. Man har inte längre användning för den gamle guden, hans tankar och filosofi – ända fram till **Nitzsche**, som rent ut proklamerade att Gud var död. Han avled av ålderdomssvaghet, och nu finns inte längre någon Gud att ta ställning till.

Vad blev resultatet av Gud-är-död-teologin? Jo, människan började leta efter nya ideal. Det är klart att när Gud är borta, hela den kristna etiken – när man inte längre har den bakgrunden, då måste man söka sig fram efter nya ideal. Tiden från 1800-talet till omkring 1990 är den tid man kallar *modernismen*.

Darwin har förklarat för oss varifrån vi kommer. Det finns en rad inte värst välsedda släktingar, ända från kvastfisken till dig och mig. Marx säger att vi är helt prisgivna åt historien som för oss vart den vill, det är historiens utveckling

genom ekonomin som kommer att styra människans framtid. Freud säger att vi inte har någon som helst insikt i vilka behov vi har. Det enda som kan hjälpa oss är att psykologin kommer in i vår värld som den enda hjälpare och tröstare människan behöver.

Så kom **Watson** med behaviorismen; beteendevetenskapen, som förklarar att tanken att människan skulle ha en fri vilja är förlegad. Därför att i grund och botten är människan som en kråka eller duva. Vi uppför oss enligt helt andra regler. Vi är på djurets nivå. **Skinner** talade om den fria barnuppfostran. Nittiofem procent av oss är en produkt av hans tankegång. Så kommer **Einstein** och säger att egentligen kan vi inte bedöma något alls, eftersom allt är relativt.

Då är det inte mycket kvar. Gångna tidars tankar är skrotade, de gamla begreppen och normerna är borta. Idéerna för medmänskligt samliv är borta. Gud har avgått med döden genom ålderdomssvaghet. Om det fortfarande skulle finnas en och annan som säger att Gud finns till, så är det en liten klubb för speciellt intresserade. Kyrkan blir en liten sekt. Så kommer nya ord in i den senare modernismen. Bekvämlighet. Komfort. Man talar om fart, hälsa, överflöd, teknik och vetenskap. Det är jargongerna för den nya tiden. Modernismen tar över upplysningstidens tro på evig framgång. Varje generation ska få det litet bättre än förra generationen. Vi gör framsteg hela tiden. Det min mamma och pappa kämpade för, det tar jag som självklarhet, och jag förväntar mig att mitt liv ska vara litet bättre. Och vi förväntar oss att nästa generation ska ha det ytterligare litet bättre. Det är alltså drömmen och visionen om evig framgång, eviga framsteg för människan.

I modernismen har vi trots allt några absoluter. Exempelvis i politiken har vi absoluter. Antingen tror man på höger-radikala krafter eller vänster-radikala krafter. Man har placerat sig där någon-ting är absolut. Man tror på de politiska idéerna som någon förespråkar och associerar sig med dessa idéer. Det fanns en hel generation som sa med **Per-Albin Hansson**: -Det här var sanning! Eller med **Tage Erlander**: -Det här var sanning. Så flyttar man sig mellan absoluter och identifierar sig med dessa absoluter. Detsamma gäller kulturellt, socialt och religiöst. Antingen tror jag på att Gud finns, eller att han inte finns. Eller så

Då sitter hon på café och dricker kaffe latte eller något i den stilen tillsammans med andra, under det att hon hela tiden håller sig informerad med sina vänner med hjälp av den nyaste teknologin. Man vet allt som försiggår. Man har landat, men håller sig hela tiden uppdaterad. Man är vän med hela världen, hela världen flyttar in i min värld. Den postmoderna människan har status.

kommer man i ett mellanläge – antingen finns Gud eller inte. Då är man absolut agnostiker. Det finns alltså något som är absolut. Dessa absoluter kulminerar när vi kommer fram till slutet av 1990-talet i yuppiekulturen.

-Jag har absolut tro - på mig själv! Jag tror på min framgång. Jag tror på min lycka, jag tror på min succé, jag tror på min hälsa, jag tror på mitt välstånd. Det är egotripparnas tidsålder. Det är modernismen.

Vad är postmodernismen? Redan under 1970-talet började man på franska universitet tala om ett nytt filosofiskt begrepp. Man hävdade där att ett paradigmskifte var på gång. Man började på dessa universitet att tala om att det kommer en ny tid efter oss, och den tiden, efter alla moderniteter kallas *postmodernismen*. Vi ser det nu. I skuggan av den egocentriska människan har växt fram en helt ny ungdomskultur. Det är en helt ny tid med ett nytt folk. Den generationen har haft TV som fosterföräldrar. Reklam, och informationsteknologi har man fått in med modersmjölken. Den postmoderna människan har tillgång till enorm information. Hon kan med ett enkelt tryck på fjärrkontrollen besluta vad hon vill se, vad hon vill höra och välja ut åt sig. Det är den nya teknologin. Med ett tryck försvinner världen. Med ett annat tryck kommer det man önskar att se, formas och bildas av. Den postmoderna människan är superurban. Med bruk av bröderna Wrights uppfinning flyttar hon sig mellan olika stora städer i världen. Ibland landar den postmoderna människan även i vår egen tid. Då sitter hon på café och dricker kaffe latte eller något i den stilen tillsammans med andra, under det att hon hela tiden håller sig informerad med sina vänner med hjälp av den nyaste teknologin. Man vet allt som försiggår. Man har landat, men håller sig hela tiden uppdaterad. Man är vän med hela världen, hela världen flyttar in i min värld. Den postmoderna människan har status.

Sociologerna har givit den postmoderna människan ett namn, ett tecken. Hon har fått namn från den matematiska benämningen för det okända, *generationen X*. Hon är den okända i tiden, helt annorlunda än andra tiders människor. Den postmoderna människan har en enorm frihet att välja. När man har frihet att välja, är inte valet speciellt intressant. För tycker man inte om det första valet – klick – går man till ett nytt val – klick –

"Jag vet
inte vem
jag är och
därför vet
jag inte
vart jag är
på väg".

*Johnny Logan,
"En handels-
resandes död"*

så är man inne på ett nytt val, och man är hela tiden i omformning. Det finns alltså inga absoluter längre. Man formas hela tiden. I modernismen var resonemanget ungefär så här: Om jag tar den här utbildningen, så kommer jag att få detta jobb, och med det jobbet dessa inkomster. Och med dessa inkomster kan jag leva detta liv. Det fanns alltså en viss konsekvens i valen. Utifrån sina värderingar gjorde man vissa val som fick konsekvenser. Det fanns en tidslinje man följde, från förtid, nutid och framtid.

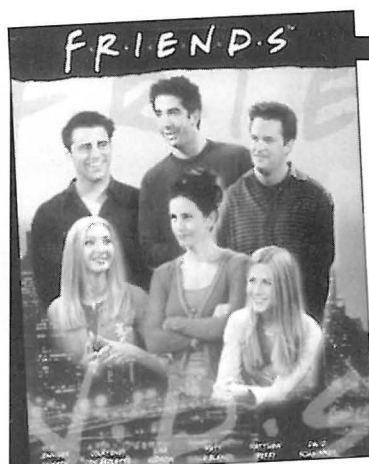
För den postmoderna människan har tidsbegreppet en annan form. För att framställa den postmoderna människan så måste det vara en massa olika korta, små linjer på olika nivåer och dessa linjer har inget sammanhang med varandra. Varje stycke illustrerar på sitt sätt nutiden. Man lever absolut i nuet, utan att det finns kopplingar mellan de olika ramarna. Det de postmoderna människorna gör i ena ögonblicket, har

egentligen väldigt litet sammanhang med det de väljer att göra i nästa ögonblick. Tiden hänger rent ut sagt inte samman. Människan är fri att välja sin historia, fri att förkasta, fri att välja något nytt. Hela tiden är denna människa i ständig omstrukturering och omformning. Den postmoderna människan har ansvar bara för sig själv och i nuet. I den grad man ska tala om en postmodern personlighet, måste det vara en människa som ständigt är i omformning. Man måste ständigt hålla sig ajour med vad som är inne för ögonblicket; i stadsmiljön, teknologin eller på andra olika nivåer och områden. För att ha chansen att följa med, måste man ständigt vara inne och uppdaterad. För det som är inne idag, är definitivt inte inne i morgon.

Man måste hänga med i denna process om man över huvud taget ska överleva som människa. Stackars människor! Man ser det på alla områden. Till exempel klädmotet. I morgon går hela det

postmoderna människosläktet exakt lika klädd, och nästa vecka så är det något annat som är inne, och man måste hela tiden omstruktureras och hänga med. Likadant med de tekniska nyvinningarna. Man kommer inte dragande med någon gammal mobil. Man måste vara up-to-date, ny, fräsch. Hänger du med? Det är den postmoderna människan. Det är totalt omöjligt att tala om någon gemensam kultur. Allt är privat. Allt är tillfälligt. Alternativet är bara ett: du måste ständigt hålla utkik om vad som rör sig, och hänga med i svängarna. Man måste låta sig förändras hela tiden i överensstämmelse med vad som är nu – i detta nu. Därför möter man människor som hela tiden förändras. Man känner knappt igen dem från vecka till vecka. Därför att det är nya personligheter som hela tiden omformas beroende på teknik. Beroende av vad som för tillfället är inne. I den engelskspråkiga världen talar man om *"the sibling society"* – syskonsamhälle. Därför att nu handlar det inte längre om föräldragenerationen som fostrar sina barn. Nu är det ungdom som fostrar ungdom. En helt ny samhällsstruktur. Föräldrarna är inte längre uppfostrare, utan barnen har övertagit styrningen av sitt eget liv. Det som var aktuellt igår är inte aktuellt idag, och man måste följa med. Därför är relationerna mellan föräldrar och barn definitivt i stöpsleven. När min pappa såg att jag hade behov av fysisk aktivitet, så sa han: *-Jan, nu går vi ut och fiskar tillsammans!* Vi tog metspöt och vandrade tillsammans över fjället, och min pappa pratade med mig. Så fick jag fysisk aktivitet och fostran samtidigt. Han talade med mig om de vuxnas värld, och så formades jag av hans tankar och idéer.

I dag, i bästa fall, om man ser att barnet har behov av fysisk aktivitet, så säger pappa eller mamma: *-Jag kör dig till träningen.* Så skjutsar man barnet till idrottsaktiviteten, där det fostras tillsammans med sin generation. I bästa fall säger pappa: *-Jag väntar i bilen tills timmen har gått, så får du skjuts hem!* Det har hänt kolossalt mycket. *"The sibling society"*. Barn fostrar barn. Den nya generationens samtid fostrar varandra. Och vi är som föräldrageneration satt på undantag. Det här är sanningen om vårt samhälle. The sibling society. Från att ha varit uppfostrare, har föräldern blivit omsorgsperson. Den som kör bilen med barnen till träningen och sitter och väntar en timme eller två tills de kommer ut. Då

Jag tycker jag känner igen hur drömvisionerna går. Det finns snälla vänner. *Friends*. Någon som jag kan höra ihop med, någon som bryr sig om. Såpoperan, där den postmoderna människan sitter

och drömmer sig bort. Tänk om jag fick leva i en sådan värld, där jag hade sådana vänner och sådan tillhörighet – här hör jag hemma. Men den här världen är inte som på TV. Man upplever hemlösheten, trots allt.

har de haft sin socialisering.

Övergången från modernismen till postmodernismen finner du främst i sanningsbegreppet. I modernismens tid hade vi sk absoluta på alla områden. Politiskt, kulturellt, socialt, religiöst. I den postmoderna tiden har sanningsbegreppen blivit individualiserade. Jag bestämmer vad som är sant för mig. Jag tycker. Det här är sant för mig. Det är inte säkert det är sant för dig, men det känns bra så här. Det här är sant för mitt liv, så här tycker jag. Sanningen blir personifierad, individualiserad. Det här är bra för min del. Nog om det. Och är det inte bra, så byter jag. Enkelt. Det här är sant för mig idag. Nu. På religionens område kan den postmoderna människan välja på översta hyllan i religionernas värld. Hon tar det som hon tycker passar. Hon kan ta litet av varje. Det är inte säkert att det har något logiskt samband – men vad då då? Det här är bra för mig. Det här tycker jag är riktigt. Och kom inte och ifrågasätt det jag tycker är riktigt. Känner du igen jargongen? Så har man sin egen religion, i den mån man har en religion. Det man tycker är bra.

Om man inte längre har någon absolut grund för sin tro, då flyter det hela ut. Hör ni, egentligen har väl alla religioner samma Gud i alla fall, de har bara olika namn. Och då är det inte så viktigt att tro på det ena eller andra – alltsammans blir en enda smörja. Det är Gud. Jag tar den bit jag tycker är bra för min del. Det behöver inte finnas någon logik i det, jag

har valt det som är bra för mig. Det som passar. Det är inte enkelt. I det postmoderna landskapet har man inte längre något att orientera sig efter. Människan är totalt övergiven åt sig själv, och måste göra alla vägvalen ensam, när de gamla vägskyltarna är tomma, eller omöjliga att läsa, för de är en produkt av tiden. Det finns inga klara anvisningar. Allt är omöjligt att läsa. Står det över huvud taget något att läsa på dem? Så har människan blivit en hemlös nomad i en postmodern öken. Det är postmodernismen.

I modernismen fanns hela tiden drömmen om något som var bättre. I postmodernismen är *utopia* utbytt mot *dystopia*. Där är framtidsdrömmen borta. Den försvann samtidigt med de brutna familjerektionerna i vår värld och den förlorade tillhörigheten. Jag hör inte hemma någonstans. Eller som **Johnny Logan** säger i *En handelsresandes död*: *"Jag vet inte vem jag är och därför vet jag inte vart jag är på väg"*. Det är den identitetslösa människan, det är de brutna relationernas tid. När ingenting är absolut, när det inte finns några skyltar som säger: *"Här är vägen"*. Vad gör människan, totalt övergiven i sin egen öken?

Ändå gör jag ett påstående: Det finns en dröm om att få tillhöra någonstans. Drömmen om en identitet, om en plats där jag hör hemma. Och den postmoderna människan har inte fått det svar hon begärt.

Jag ser inte ofta på TV, men jag har läst litet om såpopperorna som går. Jag tycker

jag känner igen hur drömvisionerna går. Det finns snälla vänner. *Friends*. Någon som jag kan höra ihop med, någon som bryr sig om. Såpoperan, där den postmoderna människan sitter och drömmer sig bort. Tänk om jag fick leva i en sådan värld, där jag hade sådana vänner och sådan tillhörighet – här hör jag hemma. Men den här världen är inte som på TV. Man upplever hemlösheten, trots allt.

Sett ur min utgångspunkt, är det drömmen om Edens lustgård. Sett ur min utgångspunkt är det drömmen om tillhörighet. Jag tror att människan liksom känner: det är nog sant som han säger. Nog är det en bild av vår värld. Här ligger din och min möjlighet som evangeliets budbärare.

1981 hade vi de stora homo-mötena. Vi satt i en dialog med henne som var ledare för Förbundet av 1948, alltså den lesbiska frigörelseorganisationen i Norge. Då var det fråga om att vi inte fick kritisera eller se ned på dem. Men så sa vi: -Efter detta kommer långtgående krav att man vill ingå familj, adoptera barn, få hjälp att få barn. Jag minns att hon sade: -Aldrig, det vore helt perverst, sa hon då. Det har gått 25 år. Nu är vi där. Och jag tror att tiden som ligger framför kommer utvecklingen att gå allt snabbare. Nu kommer kraven: om jag har sann kärlek till den eller den, så kan jag kräva att få den legitimerad. Det finns ingenting som är absolut.

Så kommer kristenheten och tror att den har ett erbjudande, när den egentligen serverar samma smörja av postmodernism där ingenting är absolut. Där allt bara flyter. Kom till oss, du kan vara som du är, göra vad du vill! Vi är i alla fall tillsammans och har det fint i gemenskapen. Strunt! Det är postmodernism med kristet förtecken och ingenting annat. Och det kommer definitivt inte att hjälpa en enda människa som är på vandring i postmodernismens öken.

Vad vi måste göra, är att åter skriva namnen på de gamla vägskyltarna och se till att de blir läsbara. Vi måste ha något som är absolut. Jag vågar påstå att den postmoderna människan längtar efter absoluter. För henne har alla relationer gått i upplösning.

Jag minns när jag var pojke, så kom någon till skolan och berättade att hans föräldrar skulle skiljas. Det gick som en chock genom klassen. Jag sprang hem, alldeles gråtfärdig och skräckslagen, och frågade mamma: -du ska väl inte

gå ifrån pappa? Familjen var den stabila och trygga värld jag hade. Den människa som växer upp nu, vet knappt vad familj är och sin socialisering har hon inte mött inom familjen eller i församlingen, utan tillsammans med sibling society.

Vi måste åter resa absoluterna. Sätta upp vägskyltarna och skriva texten klart. Vi måste skapa en sådan gemenskap att människan får identitet. Du är värdefull i gemenskapen. Du är inte vem som helst, inte bara en nomad på flykt genom tiden. Vi ska skapa identitet i människan. Här hör jag hemma, detta är mitt hem. Hon behöver inte se kopior av den postmoderna människan. Hon måste få se människor som vågar vara annorlunda. Det längtar hon efter. Möta någon som hon kan se upp till och se att han eller hon är annorlunda. De som går raka i ryggen genom tiden, annorlunda, med ideal i församlingen.

Det går inte med flummighet. Den postmoderna människan söker något som är annorlunda, något absolut. Det är evangeliets möjlighet i vår tid. Det är utmaningen till dig och mig som kristna, att skapa relationer, skapa en värld, skapa en församling som är annorlunda än denna tidsålder. I församlingen – om den fungerar kan smärtan av brutna relationer helbräddagöras. Där kan man få en plats, där man känner: här hör jag hemma. Gud i himlen, hjälp oss att som ditt folk mitt i en postmodern miljö de brutna relationernas miljö återigen skapa något som står där definitivt och absolut. Detta är vägen, vandra på den!

Jag tror att evangelium kan förändra generation x till en Jesus-generation, om evangelium får släppas till. Människor som inte går okända genom tiden, men människor som vet på vem de tror. Gud vill använda sin församling, han vill använda dig och mig. Herre, fräls oss ifrån flummigheten. Gör oss till förmedlare av dessa absoluter. Det finns *ett* namn givet under himmelen genom vilket vi kan bli frälsta – det är fortfarande namnet Jesus. Det finns ett namn, inte ett myller av namn. Och låt oss inte blygas för evangelium, utan proklamera det i Herren Jesu namn. Här hemma och på missionsfälten. Det finns ett namn givet under himmelen genom vilket människan kan bli frälst. Det är utan diskussion, det är absolut och står där för sig själv. Det är evangelium som kan förvandla en rotlös människa till en människa med ryggrad. Ja, jag vet på vem jag tror!

Gud välsigne dig! Amen. ■

Hemundervisning...

Forts. fr. sid. 11

Hemundervisande föräldrar går in i en ny tid där övertygelse och tro på att det vi gör är angeläget och rätt, kommer att vara viktiga komponenter som drivkraft för att klara av att fortsätta.

En och annan kritisk röst har höjts om att Maranatas medverkan i det så uppmärksammade Existens-programmet i TV tidigare i år har försvårat situationen för flertalet av landets hemundervisande familjer. Det är naivt att tro att ett halvtimmesprogram med inslag av en upprörd och i frågan okunnig och dåligt insatt utbildningsminister skulle leda fram till lagändringar. Detta har sedan länge dryftats i de politiska slutna rummen och nu passade det ypperligt bra med en orsak som svenska folket så innerligt väl skulle förstå. -*Vi måste stoppa Maranatas hemliga skola! De slår barnen! Sekterister! Hemundervisningen ska stoppas!*

Existensredaktionens syfte med programmet visade sig vara att lojalt och samhällsanpassat räta in sig i ledet bland alla övriga förfasande röster som yvigt förfäras sig över de enskilda föräldrar som agerar emot opinionstrycket.

Hur ser då den konkreta situationen ut idag? För artikelförfattarens del så har Utbildningsnämnden sagt sitt nej som svar på den ansökan som redan i våras skickades in gällande läsåret 2008/09, och ärendet med överklagan ligger nu hos Länsrätten i Stockholm i väntan på beslut. Under tiden arbetar vi vidare eftersom vi, som alla föräldrar, vet att det som är bra för barnen även är bra för familjen, och det som är bra för familjen är bra för samhället; m a o, hemundervisning är bra för Sverige.

Om du någon förmiddag passerar den fd Bällstalundsskolan på Bällstavägen i Bromma, och ser en skara glada barn i olika åldrar leka "bluffkull", "apelsin", "apple" eller andra lekar ute på gården, då ska du veta att det är rast just då, och skulle du höra en gammaldags skolklocka klinga från ett av de stora fönstren, så är det inget eko eller hörselvilla från gångna tiders folkskola... nej, då är det bara dags för lektioner för de hemundervisade barnen i storfamiljen på Bällsta. ■

RÖTTERNA

- i den kristna församlingen!

Guds folk försökte komma fram till en rättfärdighet på gärningarnas väg. Gud hade åt oss utsett något bättre. Han sände sin son. Det står i Skriften att de inte utan oss skulle bli fullkomnade. Det verkar som om Hebréerbrevets författare placerar själva grundvalen i den kristna församlingen.

På ett möte jag besökte talade en person som representerar den Messianska rörelsen. Han underströk betydelsen av att finna rötterna. Man måste finna rötterna, och idealet var Guds folks enhet. Enheten ska återställas genom att man finner rötterna i det mosaiska, i Mose lag. Jag kan inte riktigt hålla med om detta, för skulle vi söka våra rötter i omskärelsens förbund och i Mose lag så är jag rädd för att det skulle åstadkomma mycket mera konflikter.

Det är intressant att se att bilden av Guds folk som ett enat folk framträder mycket klarare i Hebréerbrevets 11:e kapitel än i Apostlagärningarna 7, när man jämför dessa kapitel. Hebr 11 lyfter fram tron. Vad som betonas är inte Abrahams tro eller Josefs tro. Det betonas *genom tron*. Det stämmer ganska väl med aposteln Paulus undervisning i andra Korintierbrevet där han talar om att ha samma trons ande. Det verkar som om tron hjälper oss att komma undan en hel del saker. Om vi genom tron skulle finna vår enhet i en annan, ny förståelse av Mose lag än den som exempelvis Hebréerbrevets författare anger, att vi skulle aktualisera Mose lag, mönsterbilden på det viset, så är jag rädd för att vi skulle hamna i mycket större konflikter. Bilden av ett enat folk får vi verkligen inte när vi läser detta. Man talar i Messianska rörelsen exempelvis om judarna och deras

gudstjänst, som om det vore något som de iakttog och vårdade sig om. Det där låter litet romantiskt, för NT:s mera framträdande vittnen, som Stefanus och Jesus säger att det var just vad de *inte* gjorde. På den tiden invände man med Mose lag mot dem som predikade evangelium.

Vad säger Jesus? I Johannes evangelium, kapitel 7 läser vi:

-Då förundrade sig judarna och sade: "Varifrån har denne sin lärdom, han som icke har fått undervisning?" Jesus svarade dem och sade: "Min lära är icke min, utan hans som har sänt mig. Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå om denna lära är från Gud, eller om jag talar av mig själv. Den som talar av sig själv, han söker sin egen ära; men den som söker dens ära, som har sänt honom, han är sannfärdig, och orättfärdighet finnes icke i honom. - Har icke Moses givit eder lagen? Och likväl fullgör ingen av eder lagen." (Joh 7: 15-19)

Hör vad Jesus själv säger. Har icke Moses givit er lagen? Och likväl fullgör ingen av er lagen! Man får en känsla ibland att det skulle vara så laglydigt och fromt, hela detta judiska folk. Att de höll på dessa seder. Vad säger Stefanus i Apg 7? Vi ser hur hans budskap avslutas. Det var inte lätt för dem att höra. Stefanus säger så här:

-I hårdnackade, med oomskurna hjärtan och öron, I stå alltid emot den helige Ande, I likaväl som edra fäder. Vilken av profeterna hava icke edra fäder förföljt? De hava ju dräpt dem som förkunnade att den Rättfärdige skulle komma, han som I själva nu haven förrått och dräpt, I som fingen lagen eder given genom änglars försorg, men icke haven hållit den.

Jesus sa: Ingen av er håller lagen. Stefanus sa: Ni har fått lagen genom änglars försorg, men har inte hållit den.

Vi kan ha olika uppfattningar om förhållandet till lagen. Den som skrivit Hebr 11 har ett förhållande till lagen. Men inte samma förhållande riktigt som det Stefanus anmärker på. Den som skrivit Hebr 11 tar fasta på lagen. Han låter nämligen lagen fullgöra den uppgift lagen har. Det finns en uppgift också för lagen, när vi predikar evangelium. Det gör aposteln Paulus klart i Romarbrevets tredje kapitel där han talar om att en rättfärdighet från Gud har blivit uppenbarad. Vilken rättfärdighet från Gud har blivit uppenbarad? Jesus Kristus själv. Alltså inte taylor

av sten, utan Ordet som vart kött. Jesus Kristus själv har blivit uppenbarad:

-Men nu har, utan lag, en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad, en som lagen och profeterna vittna om.

Att lagen och profeterna vittnar, det är något som Hebréerbrevets författare förstår sig på. Att lagen och profeterna vittnar om en rättfärdighet från Gud, som i sig själv inte ser ut alls som lagen och profeterna gjorde, därför att nu handlar det om Jesus. Lagen och profeterna vittnar om en rättfärdighet från Gud. Men det står inte att lagen och profeterna åstadkommer en rättfärdighet från Gud. Lagen och profeterna kan inte åstadkomma någon rättfärdighet, men de kan vittna om den. Lagen har också andra uppgifter. Men ifråga om vår frälsning och försoning kan lagen inte åstadkomma någonting, för då behövs den här mannen som själv är en försonare, som själv är en medlare mellan Gud och människor. Därför heter det om denna frälsning och försoning också i Romarbrevet 3:

-Men nu har, utan lag, en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad.

Varför ska vi då behöva ha lagen? Kan vi inte totalt avvisa lagen då? Nej, för om vi bara avvisar lagen, säger Romarbrevet, kommer vi inte att klara oss. Utan lag, blir vi dömda. Hur ska vi kunna bli dömda om det inte finns någon lag? Jo, det står så här:

-Ty hos Gud finnes intet anseende till personen; alla de som utan lag hava syndat skola ock utan lag förgås, och alla de som med lag hava syndat skola genom lag bliva dömda. (Rom 2:11-12)

Alltså, de som hade lagen och trots allt syndade, skulle genom lagen bli dömda. Men de som ingen lag har och syndar,

kommer också att bli dömda, genom att de förgås utan lag. Med eller utan lag så blir utfallet negativt om man syndar. Däremot, om man öppnar sitt hjärta för Jesus Kristus – det har kommit en frälsning utan lag, en försoning utan lag, en rättfärdighet utan lag. Det helt avgörande i vår frälsning sker utan lag, därför att lagen vittnar, lagen överbevisar, men lagen kan inte åstadkomma någon rättfärdighet. Där står vi helt utan chans. Det är bara en, det är Jesus Kristus själv. Det är han som är rättfärdigheten från Gud, och verkligen effektiv på det sättet. Han inte bara kräver av oss rättfärdighet, han gör oss rättfärdiga.

Judarna hade lagen, och både Jesus och Stefanus sa att de hade inte hållit den. De kristna har Jesus själv. Kan man inte förebrå de kristna något? Ni har Jesus själv, och ändå tror ni inte på honom. Det kan man förebrå rätt många för. Det heter om församlingen i Sardes att den har namnet om sig att den lever, men den är död.

Det är en väldigt intressant fråga, detta om rötterna. Vart ska vi söka rötterna? Det var nog helt riktigt det jag hörde av mannen från Messianska rörelsen. Det finns någon slags brist på orientering hos Guds folk. Troende människor vet inte var de har sina rötter. Om vi ska söka de rötter som förenar oss, ska vi söka på det enda sätt som kommer ifråga. Då får vi snarare befria oss från den föreställningen att det en gång fanns ett judiskt folk som var så flitiga att hålla lagen, att det borde vara något ideal för oss. För det har aldrig funnits något sådant judiskt folk. Det är

en illusion. När det kommer till kritan, så var detta judiska folk stora motståndare, och när Gud sände profeterna, så blev det avslöjat. Blev det inte avslöjat tidigare, så blev det verkligen avslöjat när han sände Jesus.

Tänk att Stefanus sade så:

-Vilken av profeterna hava icke edra fäder förföljt? De hava ju dräpt dem som förkunnade att den Rättfärdige skulle komma, han som I själva nu haven förrått och dräpt, I som fingen lagen eder given genom änglars försorg, men icke haven hållit den.

Att hålla lagen var att förstå vad lagen vittnade om. Vem lagen vittnar om. Visst är det en oerhörd vers, som på något sätt tycks motsägelsefull, men den är väldigt innehållsrik:

-Men nu har, utan lag, en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad, en som lagen och profeterna vittna om.

Utan lag har en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad. Det står alltså inte att en rättfärdighet från Gud omvittnats utan lag. Det står att en rättfärdighet från Gud uppenbarats. Det är inte samma sak som omvittnats. Att han har uppenbarats, vad betyder det?

-Han som blev uppenbarad i köttet, rättfärdigad i anden, sedd av änglar, predikad bland hedningarna, trodd i världen, upptagen i härligheten. (1 Tim 3:16)

En rättfärdighet från Gud uppenbarad, men som lagen och profeterna vittnar om.

Vad är skillnaden? Här är ibland hårfinna skillnader, men väldigt avgörande. Saker och ting ligger väldigt nära ibland, men det är inte identiskt. Lagen kan komma väldigt nära ibland. Vittnar om - men uppenbarar inte. Det uppenbaras inte någon rättfärdighet genom lagen. Vi måste söka på något annat sätt. Ett

intressant sökande, som Hebréerbrevets författare skildrar för oss och vittnar om, när han går förbi vissa saker. Märkligt att han går förbi omskärelsen. Vad kan det bero på? Han går förbi träldomen, han går förbi ökenvandringen. Han ställer hela tiden in sikten på något större och högre, i Hebréerbrevets 11:e kap.

Vi får i Apg 7 en berättelse som sammanfattar hela bibeln. En berättelse som ger oss en kort sammanfattning och mynnar ut i en förebråelse.

Berättelsen i Hebr 11 utmynnar så här i slutet, när författaren gått igenom alla de som tro:

-Och fastän alla dessa genom tron hava fått sitt vittnesbörd, undfingo de ändå icke vad utlovat var; ty Gud hade åt oss utsett något bättre, på det att de icke oss förutan skulle bliva fullkomnade. (Hebr 11:39-40)

Här är något helt annat. Gud hade åt oss utsett något bättre. Inte som fallet blev, då de försökte komma fram till en rättfärdighet på gärningarnas väg. Gud hade åt oss utsett något bättre. Han sände sin son. Det står också att de inte utan oss skulle bli fullkomnade. Det verkar som om Hebréerbrevets författare placerar själva grundvalen i den kristna församlingen. Det judiska folkets historia handlar snarare om det som byggs på grunden. Hur kan det komma sig? Hur kan grunden komma efter själva byggnaden? Det beror på vilken byggnad man rör sig med. Det beror på vilket förhållande man har till själva byggnaden. Går vi vidare i Uppenbarelseboken, läser vi om stadsmuren som har sina portar, men det finns också en grund. Och grunden är de tolv apostlarna.

Fastän alla dessa genom tron ha fått sitt vittnesbörd, så undfick de ändå icke vad utlovat var, ty Gud hade åt oss utsett något bättre, på det att de icke oss förutan skulle bliva fullkomnade. När man säger att rötterna finns i det judiska folket, så ligger naturligtvis en hel del i det. Men faktum är att Jesus själv är mest avgörande. Så pass avgörande är hans plats i detta byggnadsverket, så att det står att han tillsammans med apostlarna och profeterna kommer att utgöra en grundval där hörnstenen är Kristus Jesus själv. Vad gjorde byggningsmännen med den hörnstenen? Den sten som byggningsmännen förkastade har blivit en hörnsten. Den var inte det, men den har blivit det. Det börjar med hörnstenen. Den sten byggningsmännen förkastade har blivit en hörnsten. Av Herren har den blivit detta, och underbart är det...

Det fanns ett hus. Och det var uppbyggt på en grund. När Jesus kommer, så flyttas hela huset upp på en ny grund. Hebréerbrevet 3 och 4 talar om detta.

-Och fastän alla dessa genom tron hava fått sitt vittnesbörd, undfingo de ändå icke vad utlovat var; ty Gud hade åt oss utsett något bättre, på det att de icke oss förutan skulle bliva fullkomnade. (Hebr 11:39-40)

Kan vi generellt säga att de kristna har fått något bättre? Och ska vi då söka bland de kristna om vi ska söka rötterna? Men kristenheten är många gånger så desorienterad, så i upplösningstillstånd, så man känner behov att söka rötterna någon annanstans. Det var så även tidigare perioder i historien. Det var nödvändigt att återupptäcka skriften, återvända till vad Bibeln säger. Hebréerbrevet ger ett väldigt intressant perspektiv.

-Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga av en himmelsk kallelse, skolen I akta på vår bekännelses apostel och övers-tepräst, Jesus, huru han var trogen mot den som hade insatt honom, likasom Moses var "trogen i hela hans hus". Ty han har blivit aktad värdig så mycket större härlighet än Moses, som uppbyggaren av ett hus åtnjuter större ära än själva huset.

-Vart och ett hus bygges ju av någon, men Gud är den som har byggt allt. Och väl var Moses "trogen i hela hans hus", såsom "tjänare", till ett vittnesbörd om vad som framdeles skulle förkunnas; men Kristus var trogen såsom "son", en son satt över hans hus.

-Och hans hus äro vi, såframt vi intill änden hålla fast vår frimodighet och vår berömmelse i hoppet. (Hebr 3:1-6)

Nu säger de messianska förkunnarna: Jesus och Mose var lika ifråga om trohet. Bättre kan det knappast vara. Men det står också att de var olika. Lika ifråga om trohet och olika ifråga om härlighet. Och den som har större härlighet förklarar Nya testamentets författare med all önskvärd tydlighet. En härlighet som väger översvinnligen tungt och varar i evighet. En större tyngd finns alltså hos Jesus. En större tyngd, som hjälper oss att få en bättre förankring. Väl var Moses trogen i hela hans hus som en tjänare till ett vittnesbörd om vad som framdeles skulle förkunnas; men Kristus var trogen såsom "son", en son satt över hans hus. Och hans hus det är vi.

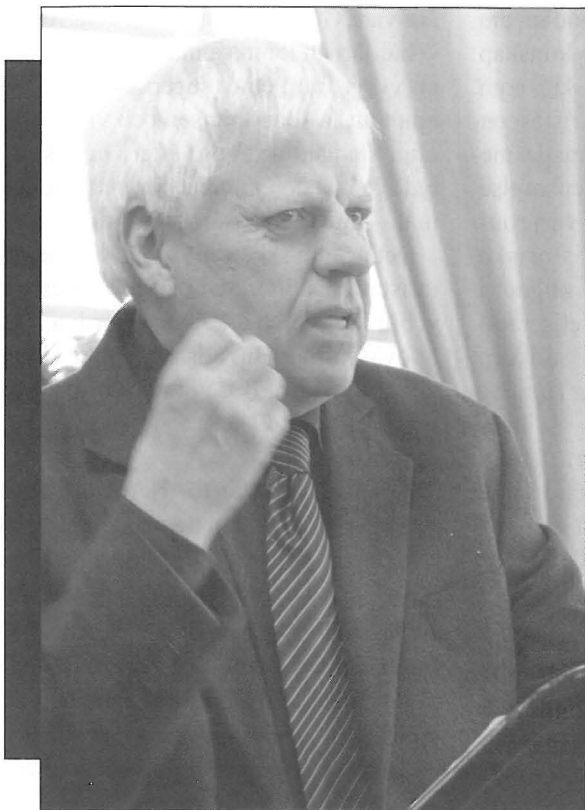
Här skriver aposteln till dem han kallar heliga bröder. Känner vi att vi är heliga bröder? Ibland känner man sig inte alls särskilt helig. Frågan om att vara broder är en allvarlig fråga. Det talas om bröder i hela bibeln. Mose kom till dem i Egypten som trätte och sa: mina bröder.

Men de ville inte alls vara hans bröder. De tyckte inte alls hans uppträdande var särskilt broderligt.

När Jesus Kristus hade dött på korset, när han uppstått från de döda och han hade församlat sina lärjungar, när den helige Ande har kommit över församlingen, och då apostlarna börjar predika, då möter de denna stora utmaning att de ska börja tala till människor. Inte bara till dem som var bekanta med de heliga Skrifterna; inte bara till judarna, men också till dem som inte alls hade någon sådan tradition. De ska börja tala till dem som kallas hedningar, till människor från ett helt annat folk. Och vi ser att det här blir en kris i fråga om broderskapet; att tilltala varandra som bröder. Ibland, i vissa brev, överflödar det av brodershälsningar. Bröder, bröder, bröder... Aposteln Paulus talade hela tiden om bröder. Men det var verkligen inte vad som helst att kalla galaterna och korinterna för bröder. De var ju inte judar!

När Jesus dött och uppstått, när aposteln Petrus skulle predika på pingstdagen för dem som trodde de varit med och bevittnat att en ogärningsman blivit korsfäst, då blev det litet kritiskt att tala om bröder. Han börjar inte heller att säga "mina bröder", han säger: "Ni judiska män och Jerusalems invånare". Så börjar han sin predikan på pingstdagen. Sen talar han sig varm när han predikar om Jesus. Han döljer inte att denne Jesus som de har korsfäst, honom har Gud gjort till både Herre och Messias.

I slutet av sin predikan kommer han fram till "mina bröder". Han kanske såg att de blev riktigt bedrövade, och ville trösta dem. Så sa han: "Nu vet ju jag, mina bröder, att ni gjort detta för att ni inte bättre visste". Jag är rädd för att Petrus var litet för angelägen att förbrödra sig, trots allt. Hur skulle han kunna kalla dem bröder som hade korsfäst Kristus? Visserligen var de judar och han var jude. Men de som hade kommit till tro på Jesus fick uppleva ett nytt broderskap i denna tro. Det var verkligen inte utan vidare man var bröder. Jesus hade dött och hade uppstått – det var anledningen. Anledningen var inte att man tillhörde det folk som Gud hade fört ut ur Egypten. Anledningen var inte att man tillhörde det folk som Gud hade talat till från Sinai berg. Anledningen till att man var bröder var det att Gud hade sänt Jesus. Jesus hade dött och hade uppstått. ■

RUSTAD TILL MÖTE MED SODOMSNATT

Appell av Tage Johansson

Det finns stor anledning att bäva för det som rör sig i tiden. Det är viktigt för oss att vara medvetna om vad som sker, ha inblick i och analysera tiden. Samtidigt är det väldigt viktigt att vi också blir medvetna om att hos Gud är makten, och han kan utrusta människor i en väldig slutuppgörelse. Jag tror inte vi kan ändra samhället eller situationen. Allt går mot sin totala upplösning. Du kanske upplever att du gastkramas av situationen du ser och vill falla offer för missmod. Men det är underbart att vi också nu kan rikta vår blick emot att vi har en mäktig Gud.

Det som pågår i Stockholm är bara en sektion av allt nedbrytande som sker den sista tiden. Det finns andra områden och skikt vi ser växa fram på det politiska och religiösa planet. Men det värsta är om Gud inte har någon han kan ställa fram i gapet till landets försvar. Gud har tilldelat oss någonting att utföra som ett Guds folk för den här tiden. Det gäller att vi blir iklädda Herrens kraft. Vi ska vara medvetna om tidsläget, och Gud vill uppfylla oss av en ande som är mäktigare än den ande som finns i världen. Blir vi iklädda den kraften, så får vi också uppleva att vi kan röja i andevärlden, för det är i den osynliga världen den verkliga kampen står.

Guds Ande vill lyfta vår blick att se in i Guds möjligheter. Även under svåra

tider, har det funnits väldiga möjligheter. Tänk vilken svår tid det var då Israel fick gå till fienden för att vässa sina svärd; i den mån de hade något att vässa. Men då uppträdde en man som Gud beklädde med kraft. Han vann en underbar seger för Guds rike.

Om vi inte upplever den helige Andes kraft över våra liv, om vi inte är villiga

GUD HAR TILLDELAT
OSS NÅGONTING ATT
UTFÖRA SOM ETT GUDS
FOLK FÖR DEN HÄR
TIDEN. DET GÄLLER
ATT VI BLIR IKLÄDDA
HERRENS KRAFT.

att prisge våra liv på stridsfältets höjder, som det heter i Domarboken, då kan naturligtvis inte Gud ge seger, för han ger seger genom sitt folk. Därför frågade Gud om det fanns någon som kunde träda fram i gapet till landets försvar, men han sade: -Jag finner ingen. Det är den största tragedin.

Det står om Herren Jesus Kristus att

han trädde upp i en mycket svår avfallstid, då det varit tyst i Israel över 400 år, och vi vet att även Johannes Döparen blev beklädd med Herrens kraft och det uppstod en rörelse omkring honom. Om Herren Jesus Kristus står det så här i ett vittnesbörd, något som också vi behöver uppleva:

-Se, över min tjänare, som jag har utvalt, min älskade, i vilken min själ har funnit behag, över honom skall jag låta min Ande komma, och han skall förkunna rätten bland folken. (Matt 12:18)

Vi kan bli beklädda med Herrens kraft och få den utrustning Herren vill ge.

Vi samlas till konferens, det är semester, trevligt att träffas. Men skulle vi blicka in i verkligheten, så tror jag vi skulle behöva ställa om helt. Vi skulle behöva gå inför Herrens ansikte i fasta och bön, eller på något annat sätt träda in i gapet till landets försvar. Som Herrens tjänare måste vi ställa om helt och inte leva på vanligt människosätt. Vi skulle behöva fasta, sätta oss i säck och aska för att inte vara medskyldiga till fördärvet. Vi har ett oerhört ansvar. Det hänger mycket på oss om några människor ska räddas ur detta elände. Överlåt dig! Gå in i nasirtjäns-ten för Herren, och du kommer att bli en kämpe som Gud får verka igenom. Jesus Kristus har segrat, och givit oss en ande som är starkare än den som är i världen. ■

Guds eviga makt

Forts. fr. sid. 9

Mitt i allt detta går Han och kallar: Son, dotter, ge mig ditt hjärta – icke din fritid, icke dina hobbies, ge mig ditt *hjärta*, låt mig få centrum i ditt liv! Icke för att du ska njuta, men att du ska fostras till en stridsman i Herrens armé, en stridsman under Andens inflytande, en stridsman genom Ordets livgivande kraft. Gud har icke kallat någon enda att bli ett rygg-radslöst blötdjur, icke kallat någon att bli en religiös medelmåtta.

Gud vet vad världen och jorden innebär, därför har han vidtagit åtgärder som är nödvändiga för att vi ska bli stridsmän, övervinnare, segervinnare, som ska er-

satan och Ja till Jesus. Det handlar om disciplin, baserad på en sann kunskap om faktiska förhållanden, kunskap som icke är världscentrerad, men Kristuscentrerad. Kunskap som icke är magasinerade dogmer, men som är uppenbarelse av gudomliga hemligheter i varje nu. Där försoningen inte blir historiska fakta, men blir en levande verklighet i Jesu närvaro i varje nu, konkretiserad i ständigt nya steg på trons väg i sällskap med honom som är konungarnas Konung och herrarnas Herre.

Disciplin, tukt och så handlar det om idrottsmannens kondition. Det är inte säkert att striden vinnas i första etappen, men Guds folk tappar inte modet, för vi har andlig kondition. Sju gånger kom Mose igen, och ropade så det ekade över hela Egypten: "Släpp mitt folk!"

ära vare Gud, som en idrottsman för att vi har lärt att lämna annat åt sidan därför att vi ser fram emot segern. Vi ser fram emot att få segerkransen och vi kämpar efter stadgad ordning, efter Guds klara tydliga ord och kämpar för detta heliga mål – Guds rikes framgång i tiden.

Det är inte säkert att vi får vårt namn inrättat i historien. Det är inte säkert att vi blir kända och erkända på jorden. Det är oväsentligt. Huvudsaken är att vi blir kända i höjden, både i andevärlden och högre upp hos Fadern.

Den som står för Herren är känd – och fruktad av makterna. Men det räcker inte med att vi har lärt oss soldatens lystring och disciplin, idrottsmannens kondition, uthållighet, vision och drömmar. Vi måste också få

Mitt i allt detta går Han och kallar: Son, dotter, ge mig ditt hjärta – icke din fritid, icke dina hobbies, ge mig ditt hjärta!

övra förlorade områden och sedan i triumf gå hem till honom och dela äran tillsammans med honom på Sions höjder. Det är Guds avsikter.

Men Satan bedrar oss med sina förspieglingar, sina lockelser och då vi träder in på kompromissernas väg är vi snart hans fångar, för att inte säga våra egna. Herre, ta oss så vi inte lever i en förljugenhet, i ett bedrägeri, att vi inte på något sätt förklarar oss, maskerar och bedrar oss. Herre, ta ut oss, för Sverige, för vårt folk, för din församling, för ditt rike, ta oss NU!

Ta ut oss som du tog Gideon, som du tog Jefta, som du tog Barak och låt oss bli portalfigurer för en ny epok, en Gideon-epok, en Jefta-epok. Vi beder dig om ynnesten att få komma i tjänst för dig, inte på våra villkor, men på dina, icke på våra känslomässiga garantier och krav men i din vilja. Låt oss vara med och skaka om så att människor ska få se den osynlige och Guds namn ska upprättas i vår nation. Tag oss, vi kommer som vi är. Herre, rena oss för ditt namns skull.

"...likaså om någon deltagar i en tävlingskamp så vinner han icke segerkransen..."

Herren måste ge oss sådan andlig disciplin så vi kan säga NEJ till världen, nej till oss själva, nej till köttet och nej till

Farao vidtog alla de åtgärder han kunde för att hindra, den ena gången av religiös karaktär, andra hednisk karaktär, tredje av social karaktär, fjärde av ekonomisk karaktär. Men Mose kom igen. "Släpp mitt folk!"

Det finns inte rum för diskussioner eller kompromisser. Släpp mitt folk! Nu kommer vi igen med kravet, med befallningen, vi kommer i Herren Jesu namn och kräver att Guds folk ska loss och vi vet att allteftersom frigörelseprocessen tar form kommer fientliga makter att resa sig till harneskt motstånd. Men det är inget skäl för reträtt. Då hämtar vi ny kraft, då förnyas vi i uppdraget och tjänsten och kommer igen. "Släpp mitt folk, så att de kan hålla högtid åt mig i öknen!"

Vi har varit med om en seger, två segrar, tre segrar, varit med om en framryckning eller två framryckningar, varit med om olika episoder med olika detaljer som hör ett andligt skeende till. Vi har varit med om både det ena och det andra. Men vi kommer igen, ära vare Gud därför att vi har övat oss. Innan striden har vi tränat, vi har tränat i hemlighet, i ensamhet och vi har fått kondition, vi har byggt upp vår andliga kondition så om det stormar omkring oss så motståndet reser sig så har vi kondition i bön. Vi håller ut i bön,

åkermannens tålamod. Det måste bära frukt. Och bär det inte frukt i tiden; vilket i och för sig kan kännas provosamt för en åkerman, en Andens tjänare, att göra den erfarenheten, att andra får skörda där vi har sått, så vet vi att vi ska dela skördeglädjen, om inte i tiden så ska vi dela den på evighetens strand, då vi ska se vårt liv i evighetens perspektiv.

Därför säger skriften att vi ska bida till uppståndelsens morgon och inte dra för snabba slutsatser av det vi kan registrera med våra ögon och åstadkomma med statistikens hjälp. Bida till uppståndelsens morgon. Då ska sammanhangen visa sig, och då skall det synas att varenda en som blivit frälst på jorden har blivit frälst genom en annan människa. Frälst genom en annan människas böner, född på nytt genom en annans förkunnelse, född på nytt därigenom att det fanns människor som sådde ut evangelium genom sång, vittnesbörd, mission, liv, beteende, handling. Då ska många många fler än de vi mötte på jorden, säga: "Jag blev frälst genom ett vittnesbörd, jag blev frälst genom en sång, vi blev frälsta genom någons sätt att vara, vi blev frälsta genom någons utstrålning."

Med andra ord - vi tjänar Gud i tiden och väntar ett underbart resultat i evigheten. ■

Maranataförsamlingen inbjuder till

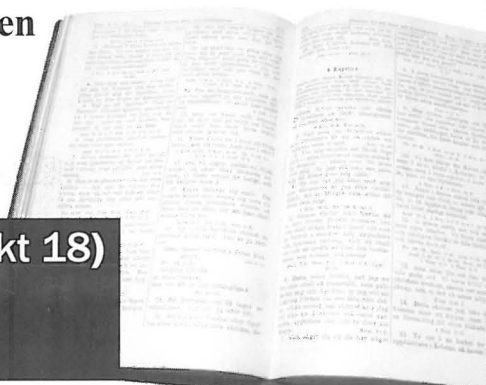
Bibel- och lärjungaskola 18 okt - 2 nov 2008

Vad säger Guds Ord om vår tid?

Bibelstudier, seminarier, missions- och väckelsemöten

Förutom församlingens lärare medverkar Vargese Thomas fr Indien, Stig Andreasson, Kjell Roos och Pilgrimsfolket från Oslo.

Logi, mat och övriga omkostnader löser vi gemensamt genom Nya Testamentets offerprincip.

Vard 12, 15 & 19 (Månd: Radio Maranata direkt 18)

Lörd 12, 15 & 18, Sönd 11, 15 & 18

Plats: Bällsta Missionscenter i Bromma

Kontakt

Besöksadress:

Bällsta Missionscenter
Bällstavägen 100, Bromma,
Stockholm.
(Kommunala färdmedel: Buss
112, 113, Hpl. Solvalla)

Postadress:

Maranataförsamlingen
Box 20134
161 02 Bromma

Tel: 08-98 56 83

Fax: 08-98 21 39

E-post: info@maranata.se

Hemsida: www.maranata.se

Pg.nr: 44 10 05 - 6

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Månd fred 8.00 - 8.30

Lörd sönd 8.00 - 9.00

Månd & onsd 18.00 - 19.00

Månd Tors 23.00 - 23.30

Lörd Månd 2.00 - 2.30

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00-22.00

Lörd 15.00-16.00

Lyssna via internet:
www.maranata.se

Aktuell undervisning på cd:

Temamöten med Jan Egil
Hafsahl: "Det ekonomiska
sammanbrottet och profetian"

Beställ på cd:

Lörd 11 oktober kl 15
*Historisk och nutida analys
i ljuset av Guds Ord*

Lörd 11 oktober kl 18
Herren är nära

Beställ på

www.ballstamediacenter.se
eller per post, se kontaktrutan
Pris per cd: 30:- +porto

Missionshotellet!

Budget 375:- (inkl. frukost)

Enkel 565:- (inkl. frukost)

Dubbel 765:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

BMC Förlag

Böcker, undervisning på CD,
musik med mera.

Välkommen till

www.ballstamediacenter.se

där det nu går att beställa direkt
från hemsidan

STORFAMILJEN

blev min räddning

Asta Olausson vittnar:

När jag blev frälst och mötte Jesus handlade det om en total kapitulation inför Jesu kors. Jag visste att det gällde att ge upp det som varit och börja något helt nytt. Jag kom ifrån ett väldigt trasigt sammanhang, jag hade varit narkoman några år och levt i en subkultur. I varje socialt sammanhang man lever och umgås, försöker man göra en självbild för att nå upp till de normer och värderingar som finns i den kulturen.

Jag hade tidigare gått på universitetet och varit med i vänsterradikala sammanhang. Överallt handlade det om samma sak: man försöker bli något, sticka ut, förverkliga sig själv. Men när jag kom till Jesus upplevde jag något annat. I frälsningen kläddes jag av allt. Plötsligt var jag ingen och hade förlorat min identitet. Allt som varit gällde inte längre, jag hade fått ett helt nytt perspektiv. Det handlade inte om en inomvärldslig karriär på vilket plan det vara må. Nu gällde det att få till ögonmärke ting som icke synas. Nu handlade det om att förverkliga Jesus. Jag var utan kunskap och identitetslös – det var helt fruktansvärt, den värsta kris jag varit med om i hela mitt liv.

Jag skulle aldrig ha blivit bevarad om inte storfamiljen funnits. Om det inte hade funnits en familj på plats där jag kunde få gömma mig, där jag kunde få lära mig och få en ny identitet som kristen, som frälst. Nu vet jag att Jesus kommer, och det jag nu gör och är har sin grund i att Jesus ska komma tillbaka. Jag är född på nytt och är en himmelsk medborgare. Allt jag hade räknat med och det som hade gjort mig till något tidigare, det var nu värdelöst. Jag måste hitta helt andra värden. Jag vet inte om jag överlevt om inte storfamiljen funnits. Där fick jag lära mig läsa Guds Ord och

fick undervisning. Varje dag klockan tolv hade vi obligatoriska bönemöten. Där på Johannelund, där församlingens storfamilj fanns, upplevde jag mig skyddad.

Jag hade bott i Stockholm i hela mitt liv, men i storfamiljen på Johannelund upplevde jag att det fanns en vallgrav befast mellan Johannelund och Stockholm i övrigt. Det var som ett geografiskt avskilt område, som var omöjligt att överbrygga. Där blev många frälsta. Många människor kom med olika behov. De hade behov av en nära gemenskap för att hitta en ny identitet, för att bli frälsta och växa upp till Kristus. Det fick kosta vad det ville, för det handlade om himmel och helvete. Antingen en evig tillvaro i helvetet eller evigt liv tillsammans med Jesus i himmelen. Och då behövde man varandras hjälp. En evangelistsyster tog hand om mig. Vi var tillsammans nästan tjugofyra timmar om dygnet, jag vet inte hur det skulle ha gått för mig annars. Därför tror jag församlingen måste ha ett hem. Det står i Bibeln att församlingen är vår moder. Man måste kunna födas på nytt i församlingen, så man inte föds till en ond, bråd död, utan får växa upp i gemenskapen till en ny identitet, till en himlamedborgare.